

Farář dr. Josef Deckert

Může být katolík antisemitou?

Z německého originálu Josef Deckert, *Kann ein Katholik Antisemit sein?*,
3. Aufl. Dresden 1893, přeložil © Jaroslav Voříšek 2011

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Farář dr. Josef Deckert

**Může být katolík
antisemitou?**

Úvodní slovo editora českého překladu

Samotný pojem antisemitismus je zvláště v současnosti velice zavádějící. Pokud by měla být otázka z titulu knihy chápána pouze ve smyslu rasového antisemitismu – pod nímž se dnes ovšem s ďábelskou rafinovaností rozumí jakákoli kritika politiky a zločinů Izraele i organizovaného světového Židovstva vůbec –, pak by odpověď musela znít rozhodně „ne“. Jestliže však „antisemitismem“ rozumíme zcela legitimní obranu křesťanství i všech národů před útoky talmudského i obecně protikřesťanského Židovstva, musí odpověď znít jasně „ano“! To by měl mít čtenář od začátku do konce stále na paměti. Být takovým „antisemitou“ katolík nejenže může; je to dokonce jeho povinnost. Proč, to stejně srozumitelně jako oprávněně říká katolický farář dr. Josef Deckert ve své knize z roku 1893.

Dnešní nevěřící, talmudské Židovstvo je dědicem farizejské školy z Kristových časů, z níž převzalo nejen její nemravné religiózní zásady, ale také fanatickou nenávist ke Kristu. Je-li tedy věřící katolík v tomto smyslu antisemitou, jedná jen v Kristově duchu. Nevystupuje proti kdysi vyvolenému božímu národu, nýbrž proti zkorumpovanému farizejství, které nese vinu na neštěstí tohoto národa.

„Samozřejmě zde musí být hned řečeno, že katolík nesmí Židy nenávidět proto, že patří k odlišné rase a mají jinou víru než on. Nesmí se účastnit žádných excesů proti nim, nesmí je násilným nezákonným způsobem utiskovat; v opačném případě bych dal svému kolegovi Frankovi za pravdu. V tomto smyslu katolík antisemitou být nesmí, protože by to bylo proti rozumu, proti samotnému křesťanství i prohřeškem proti jeho občanským povinnostem.“

Jak čtenář záhy pozná, již tehdy (v katolickém Rakousku 1893!) nebyl opravdu katolický postoj faráře Deckerta k tzv. antisemitismu většinovým názorem církevní hierarchie, takže je hluboce mylné a zavádějící přesvědčení mnoha katolíků, že protestantizace a judaizace katolické Církve se datuje teprve od II. vatikánského koncilu.

Stále znovu se uvádí lichvářské vykořisťování ostatních národů jako důvod jejich pronásledování, i když občas hrály roli i ostatní příčiny. V dřívějších dobách mohla být otevřená revolta Židů proti svým utlačovatelům důvodem k jejich pronásledování, někdy – ale opravdu jen zřídka, jako třeba v časech křížových výprav – mohl být spolupříčinou pronásledování také náboženský fanatismus, ale vždy bylo k tomu podnětem vysávání národů lichvou a nečistými finančními kšefty. Mnozí vladaři také využívali svých Židů k vykořisťování vlastních poddaných. Frank dokonce výstižně poznamenává, že všichni vladaři, kteří se stavěli nepřátelsky ke katolické církvi, byli vždy přáteli a příznivci Židů.

„Vzdor mnoha bolestným zkušenostem, jež Židé během věků nasbírali, i přes početná krvavá pronásledování, která vytrpěli, od své lichvy přesto neupustili. – Sotva pronásledování ustalo nebo jen polevilo, znovu začali se svými lichvářskými kšefty. Je tomu skutečně tak,“ říká historik Wolfgang Menzel, „jako by tento národ od té doby, kdy zavraždil Syna Božího, povýšil Jidášův měsíc na svůj denní chléb a se zvláštní nechutí ke každé fyzické práci se oddával jen peněžním obchodům.“ Jak jinak si to však vysvětlit, ne-li neblahým Talmudem?“

Naivně důvěřiví křesťané ve svém nadšení pro krásnou myšlenku rovnosti a bratrství, která je svou podstatou opravdu křesťanská, vlastně doufali, že když se Židům priznají stejná politická práva jako jim, oni upustí od svého dědičného, národně reli-

giózního světového názoru, založeného na Talmudu, že přijmou jejich křesťanské stanovisko a budou křesťany považovat za sobě rovné! To ovšem znamenalo tolik co od Židů žádat, aby se vzdali Talmudu, a to se od nich žádalo příliš! To prostě talmudští Židé nemohli a nemohou, pokud chtějí zůstat Židy! A právě v nepochopení toho spočíval osudový omyl. Emancipace Židů proto byla hrozná politická chyba, která křesťanský lid hluboce poškodila a její náprava bude těžká nebo dokonce již nemožná. Kdyby židovská emancipace domácímu obyvatelstvu prospěla nebo alespoň neuškodila v hospodářském, politickém či mravním ohledu, nevznikl by ani antisemitismus a také by nebyl oprávněný. Ale praktické zkušenosti od emancipace Židů nás učí, že až na čestné výjimky nechtějí být s námi na stejné úrovni, nýbrž chtějí žít z nás, žít z práce našich produktivních stavů.

Proto autor závěrem plným právem a podle pravdy říká:

„... a Židé opravdu jednají nerozumně. Kdybychom my postupovali podle jejich talmudské zásady ‚oko za oko, zub za zub‘, a kdybychom užívali kazatelny a školy jako užívají oni tisku, vedlo by se jim špatně! Toho se ovšem od nás katolických duchovních nemusejí obávat; nejsme talmudští Židé a nenecháváme se vést pomstychtivostí, i když je často lidskému srdci blízká. Ale na druhou stranu nemohou Židé v nadcházejícím boji očekávat od katolických kněží žádné zvláštní ohledy. Co nás v něm vede a bude vést, je láska ke svému národu i jasné poznání, jak by to s ním i s křesťanstvím dopadlo, kdyby talmudské Židovstvo zůstalo konečným vítězem v boji, který nám byl vnucen.

Může tedy být katolík a tím spíše pak katolický kněz antisemitou? S naprostým přesvědčením odpovídám: Ano, může a má jím být, a pokud ještě není, měl by se a musí se jím stát.“

Předmluva

Brožura „Polní kaplan židovského koloniálního vojska“ na obranu proti nehoráznému výtce, že antisemitismus je nekřesťanský, byla již dvakrát konfiskována rakouským státním zastupitelstvím ve Vídni. Proti druhé konfiskaci brožury pod novým titulem „Filosemita nebo antisemita“ („Odpověď na otázku bavorského katolického faráře Franka, zda může být katolík antisemitou?“), podalo vydavatelství Lesk und Schwidernoch ve Vídni odvolání.

Nic necharakterizuje nynější tiskové poměry i tzv. objektivní metody v Rakousku výstižněji, než odvolací řízení, konané ve věci zmíněné konfiskace ve čtvrtek 10. listopadu 1892 ve Vídni před c. a k. Zemským soudem ve Vídni, o kterém list „Vaterland“ přinesl následující zprávu.

Předsedou tříčlenného soudcovského kolegia byl c. k. vrchní zemský soudní rada dr. Holzinger, c. k. státním návladním byl dr. Hawlath, odvolání zastupoval dr. Vincenz Berger. Konfiskace spočívala na základě zločinu rouhání (str. 19) a přečinu podněcování proti Židovstvu (str. 19 až 32). Od čtení inkriminovaných pasáží se upustilo.

Dr. Hawlath odůvodňoval nálezu soudu první instance poukazem na skutečnost, že byl jako znevažující útok na učení a instituce Církve rovněž konfiskován leták rabína dr. Blocha, v němž se pokusil dokázat, že ve starších katolických spisech o morálce jsou tvrzení, která se neshodují se současným církevním učením. Dokonce i kdyby tyto obtížně pochopitelné a našemu dnešnímu nazírání odporující věci ve starých spisech náboženského společenství skutečně byly obsaženy, nemůže se mu to klást za vinu. – Autor této brožury nám však chce z Talmudu dokázat, že zásady židovského religiozního společenství jsou nemorální a natrvalo znemožňují pokojné soužití s ostatními náboženstvími. Muselo by se tedy zjistit, zda Talmud má pro Židy skutečně platnost závazné tradice, nebo jak rabín Bloch před soudem tvrdil, že je pouze směsí různých a vzájemně si odporujících názorů jednotlivých rabínů. To však zde není směrodatné, protože autor říká, že Talmud má význam nejen pro ortodoxní, nýbrž i pro reformní Židy. Co tedy o Talmudu uvádí, vztahuje se na celé Židovstvo. Z Talmudu citovaná „rouhačství“ ovšem autorem, katolickým farářem, nebyla interpretována jako taková, ale samotný citát v sobě zahrnuje „objektivní“ rouhání a trapně se jej dotkla. Autor by byl vzhledem ke svému stavu povinen tato slova buď vypustit, nebo podat jinak.

K vyvolání nepřátelství vůči Židům postačují již samotné citáty z Talmudu, podle nichž křesťané nejsou pro Židy lidmi, nýbrž dobyt看em, že Žid je povinen bliženeckou láskou pouze Židům, že 5., 6. a 7. přikázání platí jenom pro Židy jako důkaz, že pokojné soužití mezi křesťany a Židy je nemožné. Autor nazývá Židy „popínavými rostlinami“... Avšak doslova ohromující je jeho tvrzení, že skutečně existuje židovská rituální vražda a že ještě i dnes fanatičtí Židé zabíjejí křesťanské děti a jejich krev užívají k rituálním účelům. Uvádí důkazy z „legend“, zmiňuje se rovněž o případech z nedávné doby, mluví o podplácení a ututlávání. To všechno je schopné vyvolat nepřátelství vůči Židům. Proto požaduje potvrzení konfiskace.

Dr. Vincenz Berger ve své obhajovací řeči především upozornil na skutečnost, že srovnávání křesťanské morální teologie s Talmudem není správné, protože první nemá autoritativní povahu, ale zato ji má Talmud, který je pro Židy závazný asi jako Tridentský koncil pro katolíky. Ano, ortodoxní Židé stavějí Talmud i nad

Písmo svaté. Autor brožury nemluví o všech Židech bez výjimky, nýbrž jen o talmudských Židech, tedy o těch, kteří Talmudu přisuzují Boží autoritu. Autorova argumentace také není zaměřena přímo proti Židům, nýbrž proti filosemitskému spisu jednoho bavorského faráře, který antisemitismus nazývá „protikřesťanským“. – Většina tvrzení konfiskované tiskoviny se ostatně nachází také v oponentské brožure, která se v Rakousku může bez problémů prodávat. Co je v předmětné brožure řečeno o Talmudu, je k nalezení také v Eisenmengerově „Odhaleném Židovstvu“, v Rohlingových spisích i v dalších antisemitských dílech a knihách, které jsou volně na pultech knihkupců. Nechat tato díla i samotný Talmud projít bez námitek cenzurou, ale tuto brožuru konfiskovat, by znamenalo měřit dvojím metrem. Jedná se zde tedy o to, zda citáty z Talmudu jsou přesné nebo ne. Státní návladní se také sebeméně nesnažil správnost řečených citátů zpochybnit nebo je dokonce ukázat jako nesprávné. Pokud tedy jsou citáty správné, ale jejich pouhé reprodukování je popuzením proti Židovstvu, v jakém světle zde Talmud stojí? Pak jsou pochybnosti autora o jeho morálce přece naprosto oprávněné.

Ohledně údajného „rouhání“ nelze autorovi prokázat úmysl se takovým zločinem provinit, což připustil i pan státní návladní. A protože jde o citáty z Talmudu, měl by vlastně být konfiskován právě ten! Celková tendence brožury není naprosto zaměřena na popuzování proti Židům; před štváním proti Židům se tam výslovně varuje. Autor předmětné brožury chtěl zjevně pouze dokázat, že stanovisko filosemitského bavorského faráře je nesprávné, a že křesťané vzhledem k zhoubným zásadám Talmudu jsou nuceni bránit se všemi zákonnými prostředky obrovskému vlivu talmudského Židovstva. Nejde tedy o útoky ani proti náboženství, ani proti rase. A pokud jde o slova „popínavé rostliny“, ta převzal autor z brožury odpůrce; bylo by podivné mu něco takového vytýkat. Autorův názor na židovskou rituální vraždu je zcela osobní. V této otázce zjevně poslední slovo ani zdaleka ještě nepadlo.¹ Autor také z takového zločinu neobviňuje všechny Židy, nýbrž jen ty fanatické elementy, které lpějí na tajně předávané talmudské tradici. Proto žádá ctihodný soudní dvůr o zrušení konfiskace předmětné brožury.

Po krátké poradě pak vyhláší předseda soudu rozsudek: Námitce se nevyhovuje.

Soudní dvůr se ztotožňuje s názorem státního návladního: nejde o to, zda je Talmud pro Židy závazný nebo ne, či zda autor z něj správně citoval nebo necitoval. Citáty samy o sobě jsou schopné proti Židům popouzet, protože takové zásady skutečně znemožňují pokojné soužití křesťanů se Židy v moderním státě. Zmíněné rouhání není subjektivní, nýbrž bylo objektivně spácháno citováním pasáží z Talmudu.

V zemích, které se těší ústavní svobodě, by se to nazvalo kabinetním kouskem justice ve prospěch Židů. Porotci by možná byli vynesli jiný soud. Protože však odvolání proti rozsudku se za současných poměrů v Rakousku zdá být beznadějně, propadla brožura katovské sekeře konfiskace. Avšak zdůvodnění rozsudku, jak nepředpojatý

¹ Nesporně; stačí si za mnohé jiné případy připomenout vraždu v Polné jen o několik let později, kdy byl jako spolupachatel usvědčen a odsouzen Žid Leopold Hilsner. Přestože vzhledem k již tehdy nesmírnému vlivu Židovstva v Rakousku musel být dvojnásobný zločin projednáván před soudem jako „vražda prostá“, nesl všechny nepochybné známky vraždy rituální (viz např. Jan Rys, *Hilsneriáda a TGM*; pozn. editora).

čtenář pozná na první pohled, je otevřeným a hlasitým odsouzením a zavržením samotného Talmudu. Přiznává se jím totiž, že Talmud obsahuje nebo by přinejmenším mohl obsahovat zásady, znemožňující pokojné soužití Židů s Nežidy na stejné právní základně.

Že citáty sporné brožury jsou nesprávné, to státní návladní netvrdil, a také by to ani všichni státní návladní celého světa nemohli prokázat. Jestliže je k nenávisti vůči Židům podněcující citovat pasáže z Talmudu, tím hůře pro Talmud i Židovstvo, a pokud Talmud skutečně obsahuje rouhání, proč potom zůstává nedotčen trestním zákonem? Jaký význam má Talmud pro Židovstvo, není přece očividně lhostejné. Když do úzkých zahnaný rabín před soudem vypověděl, že Talmud je pouhou míchanicí vzájemně si odporujících rabínských názorů, pak je to v křiklavém rozporu s mnoha dalšími závažnými výroky samotné židovské strany, které Talmud považují za svatější než Písmo svaté a přikládají mu Boží autoritu, jak se čtenář sám může z této brožury dočíst.

Rozsudkem z 10. listopadu 1892 tedy c. k. zemský soud ve Vídni otázku kolem Talmudu neuklidnil, nýbrž o něm naopak vyvolal silné pochybnosti, a každý, kdo to poctivě myslí s křesťanstvím i se svým křesťanským národem, musí nad zmíněným rozsudkem potřást hlavou.

A když pak v závěru státní návladní dr. Hawlath tvrzení autora brožury o existenci židovské rituální vraždy shledává ohromujícím, ba přímo obludným, a když dále soudí, že takový náhled čerpá pouze z „legend“, pak je třeba jeho humánnímu postoji přičíst k dobru, že takovou ohavnost bestiálního fanatismu považuje za nemožnou i navzdory svému úřednímu postavení. Kdyby však tak jako autor četl procesní spis blahoslaveného Šimona z Trientu, a ne „legendu“, pak by možná svůj lidomilný náhled poněkud zkorigoval. Vždyť ve zmíněném spisu je nezvratně soudně i historicky dokázáno, že Židé z Trientu roku 1475 osmnáct měsíců staré dítě hrůzně ubili na výsměch Kristu, mučili je a hanobili, a že jeho krev poté užili ke své pašijové hostině. Z týchž soudních akt navíc vyplývá, že to nebyl ojedinelý případ. Procesní spisy byly publikovány a tiskem vyšla také mučednická smrt bl. Šimona z Trientu.

Proč by se pod židovskou botou úpějící křesťanský lid neměl o takových věcech dozvídat? Pokud něco dokáže otevřít oči národu, zaslepeném liberálním podvodem, pak jsou to právě tyto historické skutečnosti. Avšak prohlašovat za nekřesťanský takový antisemitismus, který poučuje křesťanský národ o jeho smutné situaci a dodává mu sebevědomí i znalost toho, v jakém je nebezpečí, to je drzost, kterou nelze dost pranýřovat. Proto jsme také vzdor všem potížím, jež se nám stavěly do cesty, neupustili od publikování této brožury. Neděláme to se záměrem proti někomu štvát, nýbrž s dobrým úmyslem přispět k objasnění dané otázky.

Vídeň, prosinec 1892

Dr. Josef Deckert

Může být věřící katolík antisemitou?

1. Na tuto – vzhledem k současnému rozčilení myslí bezpochyby tak aktuální otázku – bavorský farář a zemský poslanec dr. Friedrich Frank v brožuře „Církev a Židé“, nedávno vydané u G. J. Manze v Řeznu, odpovídá rozhodným „ne“!

Pan farář tím jistě nechce stanovit článek víry, který by měl být závazný pro všechny katolíky. Jeho „ne“ se neopírá o žádné rozhodnutí nejvyššího neomylného učitelského úřadu Církve, a i kdyby byli mnozí katolíci,² laici, kněží nebo i biskupové stejného názoru jako on, o čemž ostatně právem silně pochybujeme, tak by to bylo přece jen soukromé mínění jednotlivce a mělo by pouze takovou cenu, jako důvody, které jsou pro něj uváděny. – Může tedy být někdo dobrým katolíkem, věřícím křesťanem a mít o antisemitismu jiný názor než Frank a spol., a to tím spíše, že mnozí zbožní katolíci minulosti i současnosti včetně biskupů a papežů, jak si dále prokážeme, byli antisemity; ne-li podle jména, pak jistě podle skutků?

2. Zodpovězení dané otázky ostatně není tak snadné, jak by se zdálo. U jiných, podobných otázek je odpověď snazší. Zní-li: může být věřící křesťan zednářem, liberálem nebo sociálním demokratem, pak je již odpověď snadná, protože o tom nejsou jen autoritativní rozhodnutí, ale i věc sama je zcela zřejmá. Ví se přesně o záměrech zednářů, liberálů a sociálních demokratů; věřící katolík okamžitě pozná, že jejich plány a záměry přímo odporují katolické víře i křesťanskému pohledu na život. Zde nejsou pro věřícího katolíka žádné pochybnosti; sám sobě musí říci: nesmíš být zednářem, liberálem ani sociálním demokratem.

Zcela jinak se to má s otázkou: může být věřící katolík antisemitou? Katolíkoví je ovšem naprosto jasné, že nemůže nebo nesmí být antisemitou, pokud by byl antisemitismus v rozporu s katolickou věroukou nebo s křesťanským mravním zákonem. Prokázal to snad farář Frank ve své brožuře? **Ne!** A právě úlohou tohoto spisku je věc objasnit. Protože Frank rovněž nepředložil žádná pozitivní církevní rozhodnutí této otázky, je jeho zodpovězení otázky nekorektní, nesprávné, a jak záhy čtenáři ukážeme, dokonce nebezpečné. Odstrašování křesťanského lidu od antisemitismu z údajně religiózně-mravních důvodů brání nebo přinejmenším zpomaluje řešení židovské otázky, bez níž naprosto není možné náležité vyřešení společenské otázky. „**Sociální otázka je v zásadě židovskou otázkou**“; na tomto okřídleném slově Otto Glagaua je mnoho pravdivého.

3. Jak známo, antisemité dodnes netvoří jednotnou stranu. Rozcházejí se do různých směrů a odstínů. V Rakousku se dělí na německo-národní a křesťansko-sociální. V Německu si antisemité říkají německo-sociální a antisemitismus se již také ozývá v konzervativní straně i ve straně středu. Ale všechny tyto

² Knihkupectví G. J. Manz, které zmíněnou brožuru (která má mít již 3. vydání!), se ve svém inzerátu („Correspondenzblatt für den katholischen Clerus“ 1892, č. 4) chlubí, že se jí dostalo vše stranného uznání; např. z tajného kabinetu Jeho královské Výsosti bavorského prince-regenta byl autoru vysloven nejmilostivější dík. Vysocí církevní hodnostáři i katoličtí učenci označili stanovisko spisku za ryze katolické s přáním, aby se takových věcí objevovalo víc než antisemitského chaosu! Pokud by to mělo být něco víc než knihkupecká reklama, pak by bylo velice žádoucí, aby zmínění církevní hodnostáři a katoličtí učenci byli blíže označeni; že se v tajném kabinetu bavorského prince-regenta nachází přítel Židů, o tom ani na okamžik nepochybujeme.

stranické směry mají jedno společné, co se dá nazvat slovem antisemitismus – a přestože to není právě šťastně zvolené slovo, v současnosti jiné k dispozici není.

Co tedy antisemité chtějí?

4. Farář Frank si myslí, že antisemitismus našel své vyjádření v Programu německého antisemitského sdružení, přijatém 13. června 1886 v Kasselu, a nemusel by v tom být daleko od pravdy. Podle zmíněného programu antisemité chtějí – aniž by se dotýkali židovské víry – vystupovat zákonným způsobem proti hrozivě se vzmáhajícímu škodlivému vlivu Židů ve všech oblastech veřejného života. Židé jsou z jejich pohledu cizím národem, jsou státem ve státě, zvláštním společenstvím, žijícím na úkor ostatních národů. Antisemité hodlají osvětovými spisy poučovat německý lid o nebezpečnosti židovského působení, potírat korupci židovského tisku a podporovat německý křesťanský tisk. Mají být zakládány právní ochranné spolky proti židovskému zasahování a voleni pouze antisemitsky smýšlející zástupci lidu. Každý bezúhonný a plnoletý Němec, ať už patří k jakékoli konfesi nebo politické straně, může být členem zmíněného sdružení. Klade se tedy otázka: může tedy být křesťan, věřící katolík, antisemitou **na základě řečeného programu?**

5. Můj bavorský kolega vzdor mnohonásobným dokladům o nebezpečnosti Židů z dějin i vlastních zkušeností tvrdí: katolík s tímto programem nesmí souhlasit, nesmí být antisemitou. Farář Frank se projevuje jako horlivý obhájce Židů a stává se dobrovolným polním kurátem židovského koloniálního vojska. Pokud je pravda, co uvádějí „Deutschsozialen Blätter“, že je totiž sám potomek Židů nebo dokonce pokřtěný Žid, jak píše list „Bayerische Vaterland“, pak je ovšem jeho nadšení pro věc Izraele zcela vysvětlitelné.

Farář Frank má především za povážlivé, že jsou Židé prohlašováni za cizí národ, za stát ve státě, za zvláštní společenství, jemuž v německém národním státě nenáleží občanské právo. A stejně tak lze i katolickou církev nazvat státem ve státě a proto je možné označit katolíky za „říšské nepřátele“. Obává se, že by katolíci napomáhali vyhánění Židů z Německa a jejich občanské právo by v protestantském státu bylo prohlášeno za anulované. Poukazuje na německé jezuity, kteří se roku 1870 o německou vlast tolik zasloužili a na konci války byli vyhnáni z německé říše. Dále zmiňuje katolíky, kteří s ostatními německými bratry prolili svou krev na francouzských bojištích a jako dík za to pak tak mnohé vytrpěli v tzv. kulturním boji. – Tolik farář Frank.

Věc se však má poněkud jinak. Je sice pravda, že v čase kulturního boje byli katolíci označováni za „nepřátele říše“, ale většinou se tak dělo ze strany židovského a židovsko-liberálního tisku; ty časy jsou již našťastí pryč. Německo není protestantský, nýbrž paritní stát, a že by si katolický lid Německa, který tvoří více než třetinu celkového obyvatelstva a překonal i tvrdý kulturní boj, nechal vzít svá občanská práva, to je zcela nepravděpodobné navzdory fanaticismu „evangelického spolku“. Katolíci Německa se tedy nemají čeho obávat pro případ, že by antisemitský svaz dosáhl svého cíle a škodlivý vliv Židovstva by byl zlomen. – Naopak je přímo povinností křesťanů všech konfesí spojit se v tomto spravedlivém boji, který je aktem nutné sebeobranou, protože – jak dále uvidíme – v nebezpečí nejsou jen některé křesťanské konfese, nýbrž

celé křesťanstvo. V katolickém Rakousku však řečené obavy bavorského faráře nemají naprosto žádný smysl, protože zde tvoří katolíci naprostou majoritu obyvatelstva.

Že jsou Židé vzdor naturalizaci cizím národem, nepopírá ani Frank; pouze tvrdí, že **tato cizí rasa**³ není sama o sobě ničím nebezpečným. – V židovském národě jsou sice nebezpečné elementy, to přiznává, ale tyto národům nebezpečné elementy nejsou celý židovský národ. Jsou špatní Židé stejně tak, jako jsou špatní křesťané, jsou křesťanství i židovství lichváři, ba dokonce soudí, že mnozí antisemité by chtěli vidět Židy vyhnané jen proto, aby mohli úspěšně provozovat své lichvářské obchody bez tíživé konkurence! – (Ohavné, nespravedlivé a zcela neprokázané podezření!)

Také **židovský tisk** nerad vidí přítele Franka napadat; bohužel existuje také špatný křesťanský tisk, plující pod německou vlajkou. Že je denní tisk téměř výhradně v židovských rukou a to, čemu se dnes říká liberální tisk, je zcela pod vlivem židovského velkokapitálu, o tom podle všeho nechce bavorský zemský poslanec Frank nic slyšet, přestože to bylo mnohokrát prokázáno i statisticky.

Ano, **zákony**, které pěstují a hýčkají velkokapitál a lichvu, škodí obchodu a řemeslo připravily o zlaté dno, musejí být zrušeny, soudí farář Frank; ale pro spolky právní ochrany, rolnické záložny atd. je i on; avšak i ryzí talmudský Žid by se v nich hbitě účastnil – jak prosté!

6. Jen žádné výjimečné zákony proti Židům, říká Frank, stejně tak ne proti sociálním demokratům nebo jezuitům! Zní to opravdu liberálně a svobodomyšlně, ale má to svůj důvod, jak dále prokáži, v nesprávném názoru Franka na Talmud.

Jakže, volá tento horlivý obhájce filosemita, Židé že by se neměli prokázat být **hodni občanského práva**? Však je dostali teprve před zhruba čtyřiceti lety a v této krátké době se přece nemohli ukázat být toho hodni. Poté, co mnoho století byli utlačováni a pronásledováni,⁴ je třeba jim popřát delší čas, aby se pozdvihli na stejný stupeň s námi!

³ Bylo by nerozumné a nekřesťanské nenávidět Žida proto, že patří k jiné rase; ale bylo by absurdní popírat odlišnost židovské rasy od árijské. Lze mluvit o německých, polských nebo francouzských Židech, pokud ti žijí mezi Němci, Poláky nebo Francouzi a užívají jejich řeči, ale byl by nesmysl mluvit o Němcích židovského vyznání. Žid, a tedy i „německý Žid“, se rasovým svérázem liší od Němce ještě víc než vlk od psa, víc než osel od koně. Židé tvoří zvláštní druh téhož rodu, a míšení těchto druhů je stejně tak nepřirozené a nežádoucí, jako křížení koně a osla. **Zákaz manželství** mezi Židy a křesťany se zdá být plně oprávněný nejen z religiózního, ale i z přírodního hlediska. Poznávacích znamení hebrejské rasy je více; nejjistějšími z nich jsou neobvykle dlouhá horní část těla, ploché nohy, kratší poslední článek prstu s nehtem, kratší zápěstí u palce, většinou křivý, velký nos a osobitý, nepříjemný zápach. – Tyto rasové zvláštnosti se většinou v celé ostrosti projevují jen u plnokrevných Židů, ale bohužel je i árijská krev již více či méně nakažená židovskou krví v důsledku konverzí nebo liberálního zákonodárství. Ale jak říká židovský profesor Gans v Berlíně: „Křest ani křížení nejsou k ničemu, my i po stovkách generací zůstáváme Židy jako před 3 000 lety.“ Židé a Árijci nemohou společně tvořit životnou a výkonnou rasu. Míšení se brzy zase přemění na židovský druh. Žid tedy patří k rozdílné, nám zcela cizí rase, i když o tom reformní Židé nechtějí nic vědět. Chtějí být skutečně národními Němci, Poláky či Maďary, zvláště jsou-li pokřtěni. To je však stejně tak směšné, jako kdyby černochoch již nechtěl být černochem, když se obrátí na křesťanství. Také pokřtěný Žid zůstává Židem podle své rasy, i kdyby jeho pokřtění mělo být upřímné, což je ostatně velmi vzácný případ.

⁴ Dějiny Židů však dokazují, že jejich známý čachrářský duch nevznikl teprve ve středověku v důsledku jejich utiskování!

To zní téměř jako výsměch! Nechme tedy Židům čas, aby se zmocnili veškerého našeho národního majetku a nás křesťany zcela zotročili. Snad si potom vzpomenou, že oni s námi a my s nimi jsme rovnoprávní – možná ale také ne! Jak dlouho má ještě křesťanský lid čekat? Ještě dalších čtyřicet let? Nebude pak již příliš pozdě? Jestliže se tato cizí rasa, jak sám autor brožury říká, nikdy nerozplyne mezi národy, v nichž žije, „protože to je v rozporu s Božím plánem“, když tento cizí národ se již nyní, několik málo let po své emancipaci, zmocnil tak velkého majetku a ovládá velkoobchod, průmysl, živnosti i burzy, co se stane, bude-li ještě dalších čtyřicet let nerušeně dál lichvařit? Pak se možná Židé zbaví následků tisíciletého pronásledování, ale křesťanský lid bude zcela zchudlý a v moci těchto cizinců.

7. Že Židé v tak poměrně krátké době nahromadili **obrovský majetek** a domácí obyvatelstvo ve stejné míře zchudlo, má farář Frank za zcela samozřejmé. Židé, říká totiž, se v časech tísně naučili mnoha dovednostem a schopnostem, takže se „pod ochranou příznivých zákonů“ domohli značného blahobytu, a to naprosto ne nepoctivým způsobem. Někteří snad ano, ale jsou i nepoctiví křesťané! – Vlastní důvod, proč jsou Židé bohatší než křesťané, spočívá v tom, že jsou pilnější a šetrnější, dodržují šábés a věrně plní čtvrté přikázání.

Křesťané, jděte a dělejte totéž; pak i vy budete bohatí!

Ale pane faráři, máte nás opravdu za tak přihlouplé, abychom vám uvěřili, že velké majetky, které se nacházejí v rukou vašich chráněnců, jsou skutečně nahospodařené sporností a pilí, a ne nepoctivým způsobem ke škodě pracovitého křesťanského lidu?

8. Farář Frank uvádí ještě jeden důvod, proč věřící katolík nesmí být antisemitou.

Dejme tomu, že antisemité dosáhnou svého cíle a na Židy se bude vztahovat výjimečný zákon, řekněme „cizinecký zákon“; **páni antisemiti, bude jim tím znemožněna lichva?**

Ne, protože všichni nebudou hlupáky, kteří se stávají obětí lichvy. Ponechme proto raději našim milým bližním židovského vyznání jejich občanské právo; beztoho by všechno řečené bylo zcela nadarmo. **Lichvaření je neodnaučíte**, páni antisemité!

Nebo je chcete dokonce vyhnat? A co bude důsledkem? Zkušenosti i historie nás učí, že se znovu vrátí. Židé byli vyhnáni z Anglie a vrátili se tam; byli vyhnáni z Francie i Španělska a opět tam přišli; vyhnali je z Frankfurtu, z Vídně i z ostatních měst a znovu se tam usadili; nyní jsou vyháněni z Ruska, ale již se ozývají hlasy, které si přejí jejich návrat! – Jak silná musí být touha Ruska po návratu Židů!

Tedy k čemu je Židy vyhánět? **Oni se přece vrátí.** Všechno to je nadarmo.

Nebylo by však lepší, kdyby se **všichni Židé vystěhovali třeba do Palestiny** a tam si zřídili židovský stát? – Ne, říká Frank, to Talmud nedovoluje. Židé musí trpělivě vyčkat mezi národy, až je tam sám Bůh uvede. Všechny dosavadní pokusy je tam dopravit ztroskotaly a Talmudu znalý milionář Hirsch chtěl raději pro své z Ruska vyhnané

soukmenovce koupit pozemky v Americe, než aby je poslal zpátky do Palestiny.⁵ – Ti šlechtění Židé, volá Frank nadšeně, jen pohleďte, jak jen se vzájemně milují! Hirsch i další šlechtění Židé obětovali miliony, které si vydělali v potu tváře (?) – a vy, podlí křesťané, žijící v takovém nadbytku, pro své pronásledované bratry neděláte prakticky nic! Jak hanebné! Učte se od Židů ušlechtilé b l i ž e n e c k é , pardon, **bratrské** lásce!

Těžko popsat, jak se mi přičilo, když jsem četl tyto rádoby zbožné tirády mého ctěného kolegy. Možná se mnoha dalším vedlo stejně.

9. Může tedy být antisemitou křesťan, katolík nebo dokonce katolický kněz?

Bůh uchovej, ne, říká pan Frank: Židé jsou němečtí občané jako my, nijak nebezpeční, a co se říká o Talmudu, spočívá všechno na nedorozumění; je pouze třeba Talmud správně interpretovat. Židé se sice jim propůjčeného práva zatím neukázali být opravdu hodni, to je pravda, ale ponechme jim čas, možná se tak ještě stane. K čemu by bylo občanská práva jim odebrat a postavit je pod cizinecký zákon? Přesto budou dál lichvařit. A čemu by prospělo je vyhnat? Do Palestiny nepůjdou a znovu se sem vrátí: **Antisemitismus** tedy **nemá žádné křesťanské oprávnění**.⁶ Nestarejme se o věci, které nemůžeme změnit, ale vytvořme zákony proti zaplevelení velkokapitálem, proti špatnému tisku vůbec: velkokapitalisté i všichni talmudští Židé budou na tom spolupůsobit; vždyť jsou tak šlechtění a plní bratrské lásky!

Zdá se být téměř zbytečné vyvracet tak naivní závěry. Každý rozumný člověk cítí, že v nich musí být něco pochybného, a také že jsou neopodstatněné důvody, které farář Frank uvádí, aby nás křesťany odradil od antisemitismu. Z á k l a d n í o m y l , který bavorského faráře a zemského poslance svádí na scestí, je jeho n á z o r n a T a l m u d . Dále se pokusím zásadně chybný pohled mého bavorského kolegy uvést na pravou míru.

10. Předem prohlašuji, že se při tom opírám především o „**Talmudského Žida**“⁷ **profesora Rohlinga**. Mám k dispozici šesté vydání knihy z roku 1877 (vyd. Adolf Russell, Münster ve Vestfálsku). Farář Frank tuto knihu zná také. Říká o ní, že vyvolala velký rozruch, v krátké době se dočkala řady vydání a byla také přeložena do několika cizích jazyků. Kniha podává bližší objasnění o Talmudu a Rohling původními citáty prokázal, že Židům je Talmudem dovolena nejen lichva, ale i ještě zcela jiné věci. Talmud byl ostatně již r. 1244 přezkoumán královskou komisí v Paříži a již tehdy se bylo možné přesvědčit o r o u h a v é m o b s a h u této knihy. Celé vozy exemplářů Talmudu byly tehdy na úřední příkaz spáleny a jen soucitné, zbožné mysli Ludvíka IX. Svatého děkují Židé za to, že nebyli vhozeni do plamenů současně s Talmudem. To Frank přiznává, ale jinak bere málo zřetele na Rohlingovu důležitou knihu.

⁵ Zde je třeba dodat, co farář Deckert ve své době nemohl vědět, že totiž v plánech skryté židovské vrchnosti ještě nenastal čas pro sionistické hnutí, jehož viditelným důsledkem je kromě jiného židovská okupace Palestiny se všemi neblahými důsledky pro domácí obyvatelstvo; pozn. editora.

⁶ Profesor Lezius z Kyjeva říká zcela přílehlavě: „Ukazuje to na nedostatek smyslu pro historii, když se proti Židům zaměřené hnutí (antisemitismus) bez dalšího zavrhuje jako protizidovské štvání, jako rušení náboženského smíru. Antisemitské hnutí je vyvoláno historickými příčinami. Je třeba nejprve chápat a teprve potom se ptát, zda odpovídá požadavkům mravního zákona a zda je oprávněné.“

⁷ V originále *Talmudjude*; pozn. překl.

V Talmudu, říká Frank, se nacházejí plevy vedle zrna – je tam mnoho malicherného i pošetilého, které by bylo lépe odstranit, ale mnohé z toho lze vysvětlit a omluvit živou orientální fantazií Židů. Nechce ospravedlňovat všechno, co je v Talmudu, ale věří, že dokonce i mnohé pohoršující vyprávění Talmudu v sobě skrývá mravní pravdu. Bohužel nelze očekávat, že by Židé tyto pohoršující pasáže z Talmudu odstranili, protože tuto knihu považují za stejně svatou a neměnnou jako Písmo, ale to nic neznamená. Choulostivá místa je jen třeba správně vykládat. Obsah Talmudu nelze změnit, nýbrž „naplnit“, tj. interpretovat jej „správným“ způsobem podobně, jako Kristus „naplnil“ Starý zákon.

Ostatně sami Židé od té doby, co žijí rozptýleni mezi národy, již upustili od mnoha ustanovení Starého zákona: např. naprosté odloučení od pohanů, mnohoženství, zákonné nařízení, že se Žid musí oženit s bezdětnou manželkou svého zemřelého bratra, propouštěcí list pro ženu, krevní msta i otroctví. Nezbyvalo jim nic jiného než zákon a tradice, Tóra a Talmud, pokud nechtěli rezignovat, přesto se však museli přizpůsobit poměrům, v nichž žili, a plnit je. Tak například již Talmud Židům předpisuje, že nesmějí začínat otevřenou vzpouru proti zemské vládě, že musejí své manželské zákony upravit podle zákona dané země, atd.

Ze všeho tedy má vyplývat, že Talmud není nebezpečím pro křesťanský lid. Učeniním Talmudu se Frank vůbec nezabývá; pouze otevřeně přiznává, že jej z vlastního studia nezná a že si názor na něj utvořil jenom z pozorné četby nezaujatých spisů židovských i křesťanských učenců. A proto soudí, že Talmud v současné podobě nepředstavuje **nebezpečí pro křesťanstvo**, že tato kniha nemůže být překážkou pro pokojné soužití křesťanů a Židů. – Žid, který se řídí Talmudem, je tedy „čestný a poctivý muž“ v tom nejplnějším smyslu slova.

11. Farář Frank věří, že se lze na to spolehnout tím spíše, že r. 1885 vydané „**Zásady židovské mravouky**“, které přezkoumalo 350 německých i rakouských rabínů a nese také podpisy 270 židovských právníků, naprosto potvrzují, že tyto zásady odpovídají mravnímu vědomí současného Židovstva, bliženecká láska se tam označuje za zcela v křesťanském duchu a uvádějí se k tomu citáty z Písma svatého a z Talmudu.

Pan farář se ovšem snaží uvěřit, že tyto krásné mravní zásady jsou „květy ze zahrádky zednářstva“, protože mnoho tzv. vzdělaných Židů je skutečně členem lóže. Sám tedy jedním dechem oslabuje uvedené důvody. Přesto vyjadřuje přesvědčení, že také ortodoxní talmudští Židé se k těmto mravním zásadám hlásí (!) a řídí se jimi. Také podle nich vyučují a nechávají vychovávat své děti.

Tak důvěřivý, tak zcela pevný Frank ve svém přesvědčení přece jen není, neboť hned poté vyslovuje přání, kéž by se nejrozumnějším mezi Židy mělo podařit zbavit svůj lid čachrářského a lichvářského ducha a tím vysušit zdroj, z něhož by dříve či později znovu vytrysklo pronásledování Židů tak, jako tomu bylo v dřívějších dobách. Přeje si ovšem to, co zde ještě není; jak se zdá, výše zmíněné zdravé mravní zásady ještě v židovském národu ani zdaleka nezakořenily.

Tedy jen o nedávno vydaný spis, který obsahuje zásady židovské mravouky v „křesťanské interpretaci“, o níž se navíc sám domnívá, že je zednářského původu, opírá Frank své přesvědčení, že všichni Židé včetně ortodoxních talmudistů se vzdali svých dosavadních pohledů na svět a vyměnili je za křesťanské! Jak naivní!

12. Frank zjevně **Rohlingův spis o Talmudu náležitě nedoceníl**. Zná závažné Rohlingovy výtky vůči Talmudu, ale sám se je nesnažil zpochybnit nebo vyvrátit; prostě je mlčky přechází jako tolik dalších protivníků učeného orientalisty. Ostatní, rabíni i celá banda židovského a židovsko-liberálního tisku Rohlinga napadala a pomlouvala, ale vyvrátit jeho argumenty nedokázala ani ona, protože jeho dílo spočívá na doslovných citátech z různých knih Talmudu, a rabín Bloch nedokázal vzdor velkému úsilí z pěti a půl set Rohlingových citátů ani jediný prokázat jako chybný; pouze tři z nich jeho rabínská moudrost dokázala poopravit, ale i to jen ve zcela nepodstatných detailech. – To může Rohling právem považovat za skvělé ospravedlnění svého spisu.

13. Vyvrácení „Talmudského Žida“ je však nemožné i proto, že spis spočívá na důkladném, ba epochálním **Eisenmengerově díle „Odhalené Židovstvo“**.⁸ Eisenmenger, nikoli odpadlý Žid, jak nám chtějí namluvit zuřiví rabíni, nýbrž syn protestantské úřednické rodiny z Mannheimu, se ohavným rouháním vrchního rabína v Amsterdamu cítil být donucen ke studiu Talmudu. Stal se profesorem orientálních jazyků v Utrechtu a později v Heidelbergu († 1704). – Zmíněné dílo „Odhalené Židovstvo“ je plodem dvacetileté pilné a namáhavé práce. Když je chtěl Eisenmenger publikovat, nabízeli mu Židé 1 200 zlatých, pokud od vydání upustí. Proč asi? A když Eisenmenger nabídku odmítl, pomluvili jej Židé u císaře Leopolda I., že prý napsal knihu proti katolickému náboženství. Na dílo byla uvalena konfiskace. Teprve král Bedřich I. Pruský vymohl Eisenmengerovým dědicům jejich právo a přesvědčil císaře, že byl Židy potupně oklamán. Kniha byla prozkoumána univerzitami v Gießenu, Heidelbergu a v Mohuči; současně dostali rabíni od krále příkaz přezkoumat, zda jsou citáty v ní chybné nebo zkomolené. – A výsledek? Univerzity i rabíni jednomyslně prohlásili, že všechny citované texty i jejich překlad v **Eisenmengerově díle jsou naprosto přesné a spolehlivé**. Zmíněný posudek byl později potvrzen i dalšími učenými orientalisty a roku 1887 uložen v archivu berlínského nejvyššího soudu. Eisenmengerovo „Odhalené Židovstvo“ i na něm spočívající Rohlingova kniha „Talmudský Žid“ jsou proto **nezpochybnitelné**. Rohling má nespornou zásluhu, že znovu připomněl Eisenmengerovo dílo, které již upadalo do zapomenutí. Bylo by přirozeně lepší, kdyby se na ně nikdy ani na chvíli nezapomnělo! Rohling si navíc dal námahu porovnat jeho citáty s řadou různých vydání Talmudu, a zjistil, že Eisenmenger měl ve všech případech pravdu. Taková kniha se nedá odbýt nadávkami a pomluvami, ale také ne přezíravě ignorovat. Musela by být věcně vyvrácena, aby z ní nebyly vyvozovány Židům nemilé důsledky.

Co tedy učí Talmud?

⁸ V originále *Entdecktes Judentum*, 1. vyd. 1711, reprint v nové jazykové úpravě vydal dr. Franz Xaver Schieferl, Verlag von Otto Brandner, Dresden 1893; pozn. překl.

14. Především musíme vycházet ze skutečnosti, že Židé s výjimkou nepočtených karaitů považují **Talmud**⁹ za božskou knihu, která je jim přinejmenším stejně tak svatá jako samotná Bible. To přiznává i farář Frank.

Pravověrní Židé, ortodoxní, jak si sami říkají a kteří tvoří v Židovstvu převážnou většinu, lpějí na Talmudu jako na svém Božím zákoníku.¹⁰ Takzvaní reformní Židé, holdující liberálnímu směru, mají rovněž Talmud v úctě; je pro ně ctihodnou, i když ne božskou knihou a usilovně se jej snaží v očích světa očistit od všech poskvrn a nedostatků přesně tak, jako náš Frank: choulostivá místa jsou příslušně „vysvětlována“. Ve svých odborných dílech ovšem přiznávají, že Talmud obsahuje věci dobré i špatné, židovské i pohanské, i mnohá bezcitná ustanovení proti křesťanům. – Někteří reformní Židé jdou ještě dál; viditelně jsou „načichlí“ zednářstvím. Vzdávají se nejen Talmudu, ale i Tóry a spokojují se dogmatem o jednotnosti Boha a nesmrtelnosti duše, i mravním zákonem všeobecné „bratrské“ lásky. Prohlašují, že chtějí Talmud odstranit, ale současně se zdá, že svůj požadavek neberou vážně, protože na Talmud přísahají. Jsou členy téže synagogy jako talmudští Židé, i když si sami udělili dispens od mnoha obtížných obyčejů a předpisů. Navíc třeba francouzští reformní Židé výslovně uznávají nadřazenost Talmudu nad Tórou. Rovněž všichni rabíni se učí z Talmudu, který představuje hlavní studijní předmět židovského „duchovenstva“. V mnoha městech existují talmudské školy a spolky, v nichž se tato kniha studuje a interpretuje. Lze mít právem za to, že sice ne každý obchodní Žid Talmud čte a rozumí mu, ale jeho zásady jsou mu již od nejútlejšího mládí vštípeny. Proto nelze vliv Talmudu na dnešní Židovstvo popřít a opačná tvrzení reformních Židů nejsou hodnověrná. Jde pouze o písek do očí křesťanů, aby je bylo možné klamat ohledně nebezpečnosti Talmudu.¹¹

Tím ovšem nemá být řečeno, že se všichni Židé bez výjimky zapřísahají Talmudem. Naše kritika v celé své ostrosti proto patří jen opravdovým talmudským Židům. Ba nerozpakujeme se prohlásit, že se zmíněné výjimky přidržují výhradně starozákonních spisů, které jsou svaté i nám křesťanům, považují mravní předpisy Tóry za jediné směrodatné a zavrhnou farizejský Talmud nebo se alespoň čestně a bez výhrad hlásí k pravdám přirozeného náboženství tak, jak to dělají i někteří reformní Židé.

⁹ Pro čtenáře, kteří Rohlingův spis neznají a ve věci se ještě neorientují, zde zmiňuji, že se Talmud skládá z Mišny a Gemary. První je vysvětlením Tóry, mojišského zákona, a byla napsána asi 150 let před Kristem. Gemara, často nazývaná samotným Talmudem, je komentářem Mišny a skládá se z Talmudu jeruzalémského (napsaného kolem r. 230 po Kr.) a z Talmudu babylónského (kolem 500 po Kr.). Poslední je největší a nejdůležitější složkou Talmudu a skládá se z řady rabínských citátů. Vydání Talmudu jsou již 200 let kastrována; jsou z nich vypouštěny celé pasáže, kdysi obsahující nejodpornější urážky a hanobení Krista, Marie, Josefa, sv. apoštolů i křesťanství obecně. Aby se však na tyto části nezapomnělo, jsou v novějších vydáních Talmudu ponechána prázdná místa, a polská židovská synoda roku 1631 nařídila tyto pasáže sice vynechávat, ale jejich obsah učit nadále **ústně**. Existuje tedy vedle „zapsané“ ústní **tradice** také ještě tajná, „nepsaná“, která se zdá být pro křesťany ještě **nebezpečnější**. – Necht' to má čtenář stále na paměti.

¹⁰ Dnes je situace podstatně jiná a v samotném Izraeli je více než 80 procent otevřených ateistů. Náboženskou ideologii nahradila mezitím ideologie rasová; duch Talmudu žije v Židovstvu přirozeně dál; pozn. editora.

¹¹ Na tom se dodnes nic nezměnilo. Pultry knihkupců jsou plně bezcenných zavádějících spisů, líčících nevědomé nežidovské veřejnosti Talmud jako „ušlechtilou“, „lidumilnou“ a „moudrou“ knihu; pozn. editora.

Většina filosemitů se však důvěřivě oddává náhledu, že současní Židé jsou právě těmi, které poznali za svého mládí z příliš jednostranného studia Bible. Zcela však zapominají, že dnešní Židovstvo je zvrácené a jeho postoj k světu je naprosto jiný než tehdy!

15. Opravdový talmudský Žid staví Talmud **nad** Písmo svaté. Talmud to říká výslovně: „Bible se rovná vodě, Mišna vínu, Gemara kořeněnému vínu.“

Interpretace této pasáže, jak se o ni pokouší farář Frank a z níž má vyplynout, že my křesťané v zásadě smýšlíme stejně, je naprosto žalostná. Křesťan – říká Frank – který čte Bibli, věří, že pije vodu. Pokud ji čte s vysvětlivkami svatých Otců, věří, že pije víno. Slyší-li však nebo čte, že osvícený božský učitel aplikuje Písmo svaté a tradiční učení na současné poměry, má pocit, že pije kořeněné víno.

My katoličtí křesťané ovšem vedle Písma svatého stavíme tradici, ale nestavíme ji **nad** Písmo svaté. Nepovažujeme Písmo za pouhou vodu a tradiční učení za skvělé víno. Obojí pochází z téhož zdroje, a vysvětlení Písma svatého je dílem učitelského úřadu Církve, vedeného Duchem svatým. Rozhodně nelze říkat, že učitelský úřad stojí **nad** Písmem svatým, protože v obou případech je přítomen Duch svatý, který nám dal Písmo i jeho interpretaci. Jednotliví teologové, nechť jsou sebevzdělanější, podléhají učitelské autoritě Církve, nejsou v žádném případě neomylní a nestojí **nad** Písmem a tradičním učením.

Zcela jinak je tomu u talmudských Židů. Ti staví Gemaru **nad** Mišnu, a Mišnu **nad** Tóru. Odtud také výrok Talmudu: „Kdo opovrhne slovem rabína, je hoden smrti“, a dále: „Prohřešky proti Talmudu jsou těžší než prohřešky proti Bibli.“ Zde tedy viditelně nejde o stavění na roveň, nýbrž o **podřízení** Bible Talmudu.

16. Věc je však ještě povážlivější, slyšíme-li, že se **každý jednotlivý rabín** těší u Židů **božské autoritě**, a také že jeho **výroky jsou neomylné!**

Věčný Bože, jaký to byl divoký pokřik mezi Izraelem, když vatikánský koncil¹² vyhlásil jako církevní dogma neomylnost papeže ve věcech víry a mravů! Jak tehdy běsnil a nařikal zvláště židovský tisk, že dogma je atentátem na svobodu svědomí! Po pravdě byli to právě Židé, kteří měli nejméně příčiny rozčilovat se nad neomylností římského papeže, a to ať Židé reformní nebo ortodoxní. Mají přece tolik „neomylných papežů“, kolik mají rabínů! A kromě toho se zednářští reformní Židé sami pasovali na nejvyšší soudce ve věcech víry.

Co tedy libovolný rabín říká, je slovo Boží!

17. Ale co **když si rabíni protirečí?** Nic nevádí, je to **přesto slovo Boží** a nesmí se mu odporovat. Přinejmenším rabíni, kteří psali Talmud, si tuto víru výslovně nárokují pro své často si vzájemně odporující výroky.

Jak se má v takových případech zachovat talmudský Žid, kterým učením se má řídit? – Jakým se mu zachce! Vždyť všechna ta učení jsou Boží, i když si odporují. Žid se tedy může rozhodnout pro to nebo ono, které se mu zdá být prospěšnější. To je ovšem pohodlné, ale rozhodně ne rozumné, a znamená to velké nebezpečí pro mravnost. Jak by se celý židovský svět rozkřičel o nesmyslu nebo přímo bláznovství, kdyby katolická církev nebo jiná křesťanská konfese hlásala podobné zásady, jaké jsou v Talmudu. I kdyby Talmud neobsahoval jinak

¹² I. vatikánský koncil (1869-1870); pozn. překl.

nic povážlivého, bylo by již to dostatečným nesmyslem: máme před sebou **tajemství hlouposti**.

18. Frank zná tuto výtku, činěnou Židům! Sám se o ní zmiňuje a rád by ji vrátil. Ale jak? Říká tedy, že za časů Kristových Židé nevěřili v neomylnost každého jednotlivého rabína, jinak by Spasitel neříkal: „Čiňte, co (oni) učí.“

Frank zde smysl slov zatemňuje. Právě z tohoto výroku lze soudit na víru tehdejších Židů v neomylnost rabínů; přinejmenším jej nelze uvádět jako důkaz opaku. Zde přece není řeč o protikladném názoru jednotlivého židovského učitele. A Talmud se svými početnými protimluvami tehdy ještě vůbec neexistoval, přinejmenším ne ve své dnešní podobě. Jestliže se tehdy, pokud trvala velerada jako nejvyšší úřad v religiózních věcech, takové rozpory neprojevovaly nebo jím byly urovnávány, smí se z toho soudit, že Židé dnes, kdy žijí v rozptýlení mezi národy, již nevěří v neomylnost rabínů? Pro dnešní Židovstvo je přece směrodatný pouze Talmud, a ten učí o neomylnosti rabínů, i když si vzájemně protiřečí, jakkoli to zní absurdně.

19. Farář Frank sice tvrdí, že při rozporných názorech rabínů v případě, že sám Talmud neurčuje, který názor je právoplatný, je úlohou posttalmudských učitelů zjistit, podle kterého učení je třeba se v životě řídit, a v takovém případě rozhoduje **většina hlasů učitelů**.

Pro takový názor však Frank neuvádí žádné citáty z Talmudu, který zjevně neví nic o moderním pokusu nalezení religiózní pravdy. Bylo by ostatně proti výslovnému učení Talmudu, že slova rabínů jsou slovy živého Boha a takovými zůstávají, i když si vzájemně protiřečí, a také že Žid „může slyšet slova zakazující i dovolující“. Jako autoritu pro svůj názor uvádí farář Frank Fr. Delitsche; možná proto, že tento rabín je v očích pana Franka „neomylným“ v Izraeli. Nám však Delitsch neimponuje navzdory jasným slovům Talmudu.

20. Jestliže Židé až na několik málo výjimek přiznávají Talmudu božskou autoritu a staví jej dokonce nad Bibli, jsou přesvědčeni, že se mohou řídit jeho učením. Protože však tato kniha, jak přiznává sám Žid Graetz, obsahuje vedle ušlechtilého i hanebného, vedle židovského i mnohé pohanské a kromě toho i početná nemilosrdná ustanovení proti křesťanům, a protože se také může Žid podle libosti řídit odporujícími si názory rabínů, bude si z nich nepochybně vybírat podle svého prospěchu a přesto může být vždy přesvědčen, že plní Boží přikázání, protože slovo rabína je slovem Božím. Proto je a musí být celá věc **pro nás Nežidy mimořádně povážlivá a nebezpečná**. Jestliže Talmud na jednom místě lichvu zakazuje, na druhém ji dovoluje a na třetím dokonce přikazuje, pak podle talmudských zásad může Žid klidně „lichvařit“, pokud to jeho prospěch vyžaduje. Současně však může v daném případě světu říkat, že Talmud lichvu „zakazuje“! Stejně tak je tomu s přísahou i ostatními talmudskými předpisy, na něž se již brzy podíváme blíže.

21. A přesto farář Frank říká, že Talmud není pro nás křesťany nebezpečný! – Sice k tomu dodává: **Talmud v dnešní podobě**, ale co se na něm změnilo od vydání Eisenmengerova a Rohlingova díla? Nebo snad Frank zcela určitě ví, že se dnes Talmud v rabínských školách a talmudských spolicích vykládá v křesťanském duchu, jak se tak důvěřivě domnívá? Může třeba jen s částečnou jistotou tvrdit, že dokonce

i ta neskrývaná místa Talmudu, obsahující tolik rouhavého o křesťanství, nejsou i dnes doplňována tajnou ústní tradicí?

My naopak věříme, že **Talmud zůstal stejný, jako byl vždy**. Pro většinu Židů je dodnes neměnným Božím zákoníkem. A také jeho **výklad je stejný**. Zednářské vrtochy některých reformních Židů, ani moderní zásady židovské mravouky z roku 1885 nás nemohou přesvědčit o opaku. A to ani obrana Talmudu jedním katolickým farářem! Slyšíme – ale nevěříme!

22. Že je Talmud skutečně velkým nebezpečím pro křesťanský lid, poznáme okamžitě při pohledu na jeho **obsah**. Ponechme teď stranou **věrouku Talmudu** a zabývejme se jen vztahem Židů k Nežidům, protože se zde vlastně nejedná o náboženské věci. Nebudeme také brát v úvahu skutečnost, že se židovský tisk častokrát urážlivě vyslovil o křesťanské věrouce a mravouce, aniž by mu v tom někdo bránil nebo jej za to dokonce vyzval k odpovědnosti. Je nám tedy dovoleno ukázat v plném světle mravouku Talmudu na základě hodnověrných svědků jako Eisenmengera a Rohlinga; ne abychom se jí posmívali, ale pouze prozkoumali její pravdivost. Frank sám mluví o mnoha dětinskostech v talmudském pojmu Boha, ale je zapotřebí značné dávky bláhovosti, chtít je milosrdně vysvětlovat vzrušenou orientální fantazií.

23. Podívejme se tedy na věc podrobněji; nejdříve na zásady, na nichž spočívá mravouka Talmudu. **Podle učení Talmudu jsou duše Židů stvořeny Bohem**, jsou součástí jeho podstaty. **Duše všech ostatních lidí pocházejí od d'ábla**, jsou tedy jako **duše zvířecí** – všichni Nežidé jsou jen sémě zvířat! Tyto zásady jsou vštěpovány židovským dětem; nevysvětlují se tím snad charakterové zvláštnosti mnoha našich židovských spoluobčanů, jejich pýcha a arogance? – Budoucí mesiáš navrátí Židům vládu nad světem, všechny národy jim budou sloužit a všechna království se jim podrobí. Židé budou přijímat dary od všech národů, jen od křesťanů ne. Všechny národy přijmou židovskou víru, pouze křesťané ne; ti budou vyhlazeni. – Křesťanskému peru se přiči napsat, jaké výrazy užívají Židé k označení našeho Mesiáše. Pisatel by byl v takovém případě přinejmenším v Rakousku podle proslulé objektivního tiskového zákona obviněn z rouhačství a odsouzen. Podle Talmudu je **Bůh příčinou hříchu** na Zemi; člověk je osudem předurčen k hříchu. Proto nebylo hříchem Davidovo cizoložství ani hanebnosti synů Heliho! A takových i podobných pošetilostí je tam ještě mnoho.

24. Takové zásady v mravouce Talmudu přirozeně ovlivňují především **postoj Židů k Nežidům**.

Židé jsou vyvoleným Božím lidem, jejich duše jsou nejen stvořeny Bohem, ale mají dokonce božskou substanci. **A proto kdo udeří Žida, urazí Boží majestát a je hoden smrti**. Asi i proto takový pokřik v celém Izraeli, když se někde ve světě nějakému Židáčkovi šlápne na kuří oko. – **Naproti tomu jsou Nežidé jen dobytčí sémě**.¹³ Gójo-ové, tj. Nežidé, pohani a křesťané, jsou v očích Talmudu pouze psi, oslí atd. Proto jsou Židé postaveni nad všechny národy světa tak, jako člověk nad zvířata. Bez Židů by svět neexistoval, bez nich by na zemi nebylo požehnání. Proto také nezná Talmud **blí-**

¹³ Rabín Bloch se nestyděl podsunout tuto zásadu proroku Ezechielovi, ba dokonce i novozákonním spisům. Autor tohoto díla prokázal nesmyslnost rabínova tvrzení v listu „Wiener Vaterland“.

ženeckou lásku v křesťanském smyslu slova, nýbrž jen lásku **bratrskou**. Nežid není bližním Žida, protože je jako zvíře, a zvířatům se bliženecká láska neproказuje. – Nežid (nejen pohan, nýbrž i křesťan, který je jako stoupenec Ježíše modlár) je nepřítel Boha i nepřítel Židů a dopadne na něj Boží hněv. Pokud je Žid k Nežidovi přátelský a proказuje mu dobro, pak jen kvůli pokoji a zabrání protivenství od něj, protože vůči bezbožníkovi je Židovi **dovoleno přetvařovat se**. Rohling uvádí početné citáty pro tuto zásadu, a ani Frank, ani rabíni to nevyvrátili! Jestliže Talmud Židům dovoluje takový postoj k Nežidům, pak se ptám, zda kniha, Židy považovaná za neměnný Boží zákon a vyučovaná v židovských školách, není nepřekonatelnou překážkou pokojného soužití Židů a křesťanů na stejné právní základně? Může křesťan, katolík nebo dokonce katolický kněz zůstat lhostejný k tak misantropickému učení nebo je dokonce ještě obhajovat? A nenachází snad právě v těchto zásadách vysvětlení tolika smutných zkušeností, které křesťanský lid se Židy udělal v průběhu mnoha století až po dnešní časy?

25. Podívejme se nyní na názory **učení Talmudu o vlastnictví**. Podle Talmudu patří vlastně **celý svět pouze Židům**. Je to pouze přirozený závěr z již dříve řečeného, ale je také Talmudem výslovně potvrzen. Říká se tam: „Bůh dal Židům moc nad bohatstvím i krví všech národů.“ Krádež je ovšem v Desateru přikázání zakázána, ale rabín Maimonides říká, že přikázání „nepokradeš“ platí pouze vůči Židům; Žida není dovoleno okrást. Zcela jinak se má věc vůči Nežidům. Žid vlastně vůbec nemůže okrádat, protože okrádá-li, bere si jen to, co je jeho! Majetek Nežida je podle Talmudu opuštěný, je majetkem bez pána, a patří prvnímu Židovi, který se jej zmocní. **Je dovoleno činit góji bezpráví**, protože je pouze psáno: svému bližnímu nezpůsobíš bezpráví, ne však již: góji neučiníš bezpráví!

Zajímavé je přiznání v pověsti svatosti zemřelého konvertity Franze M. P. Libermana, vychovaného svým otcem, přísně talmudsky smýšlejícím rabínem. Vypráví, jak se jako chlapec znamenitě bavil, když se mu podařilo křesťanku okrást o dva sou,¹⁴ jako Žid se k tomu cítil být „oprávněn“. Okrást o něco křesťana tedy talmudský Žid nepovažuje za hřích, nýbrž za své právo! Učením Talmudu se také vysvětlují nepoměrně početné útoky Židů na cizí vlastnictví, jak dokazují statistiky. Ty se ovšem týkají pouze soudně zjištěných případů... Kolik asi takových případů soudu uniklo při známé prohnání Židů!

Podle učení Talmudu tedy Žid může činit bezpráví gójovi, ne však svému bližnímu (Židovi).

26. Ohledně procesních záležitostí platí následující pozoruhodná zásada, podle níž se řídí Talmudu věrný židovský soudce nebo advokát: Soudí-li se Žid s Nežidem, pak necháš svého bratra vyhrát a cizinci řekneš: Tak tomu chce náš zákon (panuje-li totiž Talmud). Jsou-li zákony národů Židům příznivé (jak je tomu dnes v mnoha zemích), pak necháš znovu vyhrát svého bratra a cizinci řekneš: Tak to chce váš zákon. Pokud tomu tak není (nejsou-li Židé pány v zemi nebo nemají pro sebe své zákony), pak unavuj a trýzni cizince tak dlouho, až vítězství zůstane Židovi – ale přitom je třeba dbát, aby se tím Židovstvo nepřivedlo do špatné pověsti. Krásné zásady, a pěkné vyhlídky pro křesťana, když je v jeho procesu **soudcem** tal-

¹⁴ Drobná francouzská mince; pozn. překl.

mudský Žid, nebo když je při něm odkázán na pomoc Žida jako **advokáta**, případně když jsou dokonce talmudští Židé **porotci**.

Této talmudské zásadě odpovídá i další učení. Jestliže Žid najde gójem ztracenou věc, nesmí mu ji vrátit, jelikož by se dopustil hříchu, který mu nebude Bohem nikdy odpuštěn; posiloval by tím totiž moc bezbožníků. Jak tedy vidíme, cítí se být talmudský Žid v permanentním válečném stavu s Nežidem.

27. Brát úroky od cizinců Mojžíš dovoluje, rabíni to však výslovně **přikazují**. Velký rabín Maimonides říká: „Bůh **poručil brát lichvářské úroky od góje** a půjčovat mu jen tak, aby se mu tím nepomohlo, nýbrž uškodilo; vůči izraelitovi tak činit nesmíš!“ V Talmudu je to řečeno dokonce ještě zřetelněji: Je zakázáno půjčovat gójovi **bez lichvy**, na lichvářský úrok je to však dovoleno. **Úroková míra je vůči góji neomezená**. Zde platí zásada: „Život góje je v tvých rukou a tím spíše jeho pézí!“

Zní to téměř neuvěřitelně a přesto je pravda, že Talmud dovoluje brát lichvářské úroky i od souvěrce, ale jen proto, aby mladý Žid poznal chuť lichvy, to znamená, aby byl tím lépe k lichvaření vychován! A pokud skutečně někteří rabíni zakazují i lichvu vůči gójům, pak je to předně řečeno jen kvůli pokoji, aby mezi nimi mohli Židé nerušeně žít. Na druhé straně to vůbec nic neznamená, protože Žid má na libovůli, kterým z učení rabínů se bude řídit. Obojí jsou přece Boží. Jistě si vybere to, které mu nejvíce vyhovuje a přináší největší prospěch! Nevysvětluje snad toto talmudské učení nechvalně známé lichvářské chování tolika Židů?

Dokonce i náš přítel Frank nabral ve Spessartu smutné zkušenosti a kdyby se tamnímu obyvatelstvu nebylo do jisté míry pomohlo občanskými záložnami, myslí si snad, že je možné Židy od lichvy odradit pouhým publikováním jejich mravouky? – On sám mluví o lichvářském monopolu Židů a není pochyb o tom, že tento choulostivý bod v dějinách Židů staré i nové doby má své adekvátní vysvětlení pouze v učení Talmudu.

A jak je tomu se židovskou přísahou?

28. Farář Frank ji tiše přechází, jako by se nechtěl dotknout dalšího citlivého bodu židovské otázky, a přesto je mnoho velmi dobrých důvodů k nedůvěře vůči přísaze Židů křesťanům. V nauce Talmudu vlastně není místo pro spolehlivou přísahu, protože k čemu je přísahat pouhému zvířeti! Přísaha je přece poslední prostředek k rozhodnutí sporu mezi lidmi, ale za ně Žid Nežidy nepovažuje. Vyžadovat tedy od talmudského Žida přísahu pro nebo proti Nežidovi je proto čirý nesmysl, a pokud se k ní Žid odhodlá, je pro něj pouhou frází bez jakékoli mravní závaznosti. Jedná-li se však o přísahu ve sporu mezi Židem a Nežidem o vlastnictví nějaké věci – nepatří snad všechno na světě Židům? V takovém případě smí Žid podle učení Talmudu klidně přísahat a v duchu si říkat, že je přísaha neplatná. Platí to zvláště tehdy, kdy je Žid k přísaze donucen; pak si smí v duchu domyslet podmínky, které přísahu anulují. Ale to všechno přirozeně jen tehdy, nehrozí-li nebezpečí, že se o tom bezbožníci (křesťané) dozvědí, protože by to uškodilo pověsti celého Židovstva. Ostatně na židovský svátek **Den smíření jsou všechny hříchy odpuštěny**, a to i ty nejtěžší včetně falešné přísahy.¹⁵ Ne bez důvodu byli katoličtí učenci odedávna velice skeptičtí k židovské přísaze a křesťanští panovníci

¹⁵ Bez zpovědi i bez odškodnění. – Proč velký odpůrce antisemitů dr. Kronawetter, který v rakouském parlamentu tak drze zesměšňoval katolickou zpověď, raději neupozornil na tuto okolnost?

v dřívějších dobách přijímali v té věci všechna možná obezřetná opatření. Dokud však bude Talmud platit Židům za božskou knihu, je všechno zjevně nadarmo, protože jim jsou v něm dovoleny tajné výhrady a výmluvy. Tak např. Žid, obviněný z vraždy křesťana, smí podle Talmudu bez dalšího klidně přísahat, že žádného člověka nezabil, protože křesťan není člověk. Gój je pouhý dobytek.

Není tedy plně oprávněná nedůvěra k přísaze talmudského Žida v jakékoli formě? A to zvláště dnes, kdy se např. v Německu skládá **soudní přísaha v synagoze** a má stejnou platnost jako přísaha křesťanů na Písmo?

A za takových okolností má být soužití talmudských Židů s křesťany pro ty druhé bez nebezpečí?

29. Jak je v Talmudu chráněn **život góje**? Maimonides říká: „Příkázání ‚nezabíjejš‘ znamená, že nemá být zabit žádný člověk Izraele, ale děti Noema (pohani) a kacíři (křesťani) nejsou izraelité.“ Kdo zabije izraelitu, počítá se mu to tak, jako by zabil celý svět. Avšak prolít krev bezbožníka (Nežida) je příjemná oběť před Bohem. Rohling v předmluvě ke své knize „Talmudský Žid“ říká, že dostal od Židů mnoho výhrůžných dopisů, v nichž se píše: „Odklidit tě z cesty považujeme za bohulibé dílo. Naší rukou budeš vymazán z povrchu země.“ **Tedy zcela v duchu Talmudu!** Zda tím nejsou také do jisté míry vysvětleny rituální vraždy, které se Židům vytýkají? Později ještě uvidíme.

30. Také **6. a 9. příkázání Desatera** má v Talmudu odpovídající systémový výklad. Zakázáno je pouze cizoložství se ženou bližního, tj. Žida. Žena Nežida je z toho vyjmuta, protože Nežidé nemají žádné skutečné manželství. Může snad být řeč o nějakém manželském svazku mezi zvířaty? Když proto Žid zhanobí křesťanku, nedopouští se podle Talmudu cizoložství. A cítí-li nutkání, má je klidně uspokojit; jen to musí udělat **potají**, aby tím neupadl Izrael v opovržení. Neuvěřitelné oplzlosti, které jsou v Talmudu, se rozhodně nedají omlouvat výše zmíněnou žhavou orientální fantazií.

Kladu tedy otázku: byla katolická církev v nepravu, když **křesťanským děvčatům zakazovala službu u Židů**?¹⁶

31. Pokud jde mezi Nežidy speciálně o **křesťany**, ti platí podle Talmudu za **modláře**, protože věřící křesťan má Ježíše za Syna Božího a vzývá jej. Podle židovského učení je však Ježíš jen obyčejný člověk, odpadlý Žid, kacír, který mnohé svedl k modloslužbě. Křesťané jsou tedy podle Talmudu modláři, věřící v trojjediného Boha, jsou modláři, snad jen trochu méně ohavní než pohani, ale každopádně modláři. Když tedy Talmud mluví o gójích, rozumí tím nejen pohany, ale také křesťany, a co se proti tomu uklidňujícího namítá, je vypočítáno pouze na oklamání křesťanů, ale rozhodně to není součástí systému učení Talmudu. Citáty, které o tom Rohling z Talmudu uvádí, jsou jednoznačné a nezvratné. Nebudu zde zmiňovat nechutnosti o Kristu, jeho svaté matce, sv. Josefovi a apoštolech, které se nacházejí dokonce i v exemplářích Talmudu, od 17. století samotnými Židy cenzurovaných. Je přímo pobuřující, že něco takového může být trpěno v křesťanských zemích! – Je opravdu nejvyšší čas, aby vysoké církevní i světské autority **Talmud přezkoumaly** a poté s věcí náležitě naložily. Vhodnou příležitostí by mohla být v Uhrách vznášená otázka ohledně recepce Židů,

¹⁶ Ostudný obchod se ženami je i v novější době provozován téměř výhradně Židy!

tj. zrovnoprávnění židovského a křesťanského náboženství. Není snad už načase, aby se křesťané v Uhrách – katolíci i protestanti – se vši vážností a důrazem Židů zeptali, zda uznávají Talmud za svůj zákoník? A pokud ano, byl by na místě požadavek na vládu nechat konečně vypracovat autentický překlad Talmudu, aby se jím zjistila oprávněnost žalob, vznášených proti němu od dávných dob až podnes. A pokud jsou oprávněné, pak o nějakém zrovnoprávnění židovského vyznání víry s křesťanským nemůže být vůbec řeč! V důsledku toho by se muselo změnit i právní postavení Židů ve společnosti. Na takový požadavek ke své vládě mají samozřejmě plné právo i křesťané dalších zemí.

32. Nyní se ptám pana faráře Franka, zda skutečně věří, že výše zmíněný **talmudský výklad Desatera neznamená nebezpečí pro křesťanský lid**? Dále se ptám, zda roku 1885 publikované zednářské zásady židovské mravouky, zjevně jen k uklidnění a uchlácholení křesťanského lidu – který si ke zděšení Izraele postupně začíná uvědomovat hrozící nebezpečí ze strany Talmudu – jsou plnoprávným důkazem, že všichni Židé, ortodoxní i reformovaní, se učení Talmudu zřekli a Nežidy, speciálně nás křesťany považují za sobě rovné, za své bližní? Osobně jsem takové přesvědčení nenabyl a ani Frankova brožura mne o tom rovněž nepřesvědčila, ba naopak mne překvapila a vtiskla mi do ruky pero, abych překazil nebezpečné ukolébávání křesťanského lidu a připomněl mu hrozící nebezpečí.

33. A za takových poměrů má být křesťanům a zvláště katolickým křesťanům zakázáno **být antisemitou a vstupovat do antisemitských sdružení**?

Samozřejmě zde musí být hned řečeno, že katolík nesmí Židy nenávidět proto, že patří k odlišné rase a mají jinou víru než on. Nesmí se účastnit žádných excesů proti nim, nesmí je násilným nezákonným způsobem utiskovat; v opačném případě bych dal svému kolegovi Frankovi za pravdu. V tomto smyslu katolík antisemitou být nesmí, protože by to bylo proti rozumu, proti samotnému křesťanství i prohřeškem proti jeho občanským povinnostem.

To také antisemité nechtějí, ať už jsou nejrůznějších politických směrů, a nepožaduje to ani kasselský program německého antisemitského svazu. Žádní, a to i ti nejradikálnější antisemité a la Schönerer, **nechtějí násilný, nezákonný postup proti Židům**, žádnou nenávist k Židům, nýbrž jejich mottem je ochrana křesťanů. Otevřeně říkají, že nechtějí Židy pronásledovat pro jejich náboženství, ani ne kvůli tomu, že přináležejí k nám cizí rase, která se s domácím obyvatelstvem nechce a nemůže asimilovat. Necht' mezi námi pokojně žijí, ale jako cizí národ pod cizineckým zákonem. Necht' se těší stejným lidským právům jako my, ale ne stejným občanským právům. – Talmudští Židé sami sebe nepovažují za rovnoprávné s námi, nýbrž za naše zákonné pány! **Celý jejich životní názor odporuje křesťanskému** a proto není soužití talmudských Židů a křesťanů natrvalo možné bez velkého nebezpečí pro obě strany. Výstřelky spodiny a pronásledování Židů jako výraz nenávisti vůči tomuto národu nesmějí být připisovány na účet antisemitismu, a tím méně na účet antisemitů křesťansko-sociálního směru.

34. Přírozeným důvodem, proč se **konečně** otvírají oči křesťanského lidu k nebezpečí, které se nad ním hrozivě vznáší, je jeho lichvářské vykořisťování **židovským velkokapitálem**. Může být, že mezi takovými vykořisťovateli jsou i křesťané, ale ti ovšem nejednají v duchu křesťanství, nýbrž v duchu Talmudu; podle svého smýšlení

jsou požídatelství. Ne bezdůvodně se mluví o liberálních služebnících Židů. Tento čachrářský a lichvářský duch by bylo třeba ze Židovstva vymýtít, nemají-li dříve či později vypuknout taková **pronásledování Židů**, jaká viděla minulá staletí, říká filosemita Frank.

35. Frank nám v své brožuře ze široka vypráví o zmíněném pronásledování a věnuje tomuto předmětu její většinu. Vypočítává je od zajetí v Egyptě až po vyhánění Židů z Ruska v našich dnech; čestně však také přiznává, že **pronásledováním si byli většinou vinni sami Židé**.

Nazývá Židy ne právě lichotivě: popínavé rostliny, které se přimykají ke kmeni jednotlivých národů a tyjí z jejich mízy, nazývá je hmyzem, žravými kobylkami, pijavicemi vladařů, atd. Stále znovu se uvádí **lichvářské vykořisťování** ostatních národů jako důvod jejich pronásledování, i když občas hrály roli i ostatní příčiny. V dřívějších dobách mohla být otevřená revolta Židů proti svým utlačovatelům důvodem k jejich pronásledování, někdy – ale opravdu jen zřídka – jako třeba v časech křížových výprav mohl být spolupříčinou pronásledování také náboženský fanatismus, ale vždy bylo k tomu podnětem vysávání národů lichvou a nečistými finančními kšefty. Mnozí vladaři využívali svých Židů k **vykořisťování vlastních poddaných**. Frank dokonce výstižně poznamenává, že **všichni vladaři, kteří se stavěli nepřátelsky ke katolické církvi, byli vždy přáteli a příznivci Židů**.

To je skutečně cenná historická pravda, ale farář Frank nejspíš nemyslel na logický závěr ze svého tvrzení, protože jinak by se sám neprojevoval jako tak horlivý přítel a příznivec Židů. Přesto je výše řečené cenná pravda, která vybízí ke srovnání i se současností. Opravdu zde platí: „Přítel Židů – nepřítel Církve i křesťanského lidu.“

36. Jak zvláštní! Vzдор mnoha bolestným zkušenostem, jež Židé během věků nashbírali, i přes početná krvavá pronásledování, která vytrpěli, **od své lichvy přesto nepustili**. Sotva pronásledování ustalo nebo jen polevilo, znovu začali se svými lichvářskými kšefty. „Je tomu skutečně tak,“ říká historik Wolfgang Menzel, „jako by tento národ od té doby, kdy zavraždil Syna Božího, povýšil Jidášův měšec na svůj denní chléb a se zvláštní nechutí ke každé fyzické práci se oddával jen peněžním obchodům.“ Jak jinak si to však vysvětlit, ne-li neblahým Talmudem?

Příčinou pronásledování byly často i zrádné pikle Židů s nepřáteli země a dále hanobení hostií jako např. 1337 v bavorském Deggendorfu či 1492 ve španělské La Guardii. A byly to také **vraždy dětí**, kterých sám Frank uvádí celou řadu od roku 1144 až po nejnovější vraždu chlapce v Xantenu.¹⁷

37. Tím se dostáváme k choulostivému předmětu, jehož projednávání se nevyhýbá ani farář Frank.

Dokonce přiznává, že se u **Židů rituální vraždy skutečně vyskytují** a že tedy křesťanské děti zabíjeli a jejich krev užívali k rituálním účelům, ale soudí, že to jsou přesto jen ojedinělé případy, za něž lze dávat odpovědnost pouze těm, kteří se na nich bezprostředně podíleli, ne celému Židovstvu. Omlouvá vraž-

¹⁷ O rituální vraždě šestiletého chlapce r. 1891 v Xantenu píše podrobněji PhDr. Hellmut Schramm ve své historické studii *Židovská rituální vražda*, Theodor Fritsch Verlag, Berlín 1943; pozn. editora.

dy křesťanských dětí mnohem krvavějším pronásledováním Židů. – Není prý divu, že horká orientální krev tu a tam vzkypí a svou zuřivost si vylévá na hostiích, křížích i křesťanských dětech. Je známo, že Židé za časů císaře Trajana své nepřátele v Sýrii, Řeky a Římany neslýchaně krutě mučili, zaživa je rozřezávali ba ve své zběsilosti dokonce jedli jejich maso. – Navíc prý zdaleka nebylo Židy pobito tolik křesťanských dětí, jako bylo zabito Židů křesťany. Na jedno zabitě křesťanské dítě připadá možná 1 000 ubitých Židů. Vlastně můžeme Židům jen poděkovat, že nezabili ještě víc křesťanských dětí!

Co říká vážený čtenář na takovou obranu Židů?

V širokých vrstvách křesťanského lidu je – jak sám Frank přiznává – rozšířeno přesvědčení, že Židé nutně potřebují křesťanskou krev na přípravu nekvašených chlebů o svých Velikonocích, a že k tomu účelu čas od času za hrozného mučení zabili křesťanského chlapce nebo děvče, někdy i dospělého, zavražděným odebrali všechnu krev a uschovali ji. **Je taková domněnka oprávněná?**

38. Také první křesťané byli pohany podezírání, že ve svých religiózních shromážděních zabíjejí malé děti, jedí jejich maso a pijí jejich krev. Takové podezření mělo své pochopitelné důvody v tehdy přísně střeženém tajném učení i v neurčitých pověstech o mešní oběti a svatém přijímání, šířících se tehdy mezi pohany.¹⁸ Křesťané byli sice obviňováni ze zabíjení dětí, ale takový zločin jim nikdy nemohl být prokázán; proto také s vítězstvím křesťanství nad pohanstvím a tedy další nepotřebností tajného učení takové nesmyslné pověsti samy od sebe ustaly. Jinak je tomu s hrozným obviněním, spočívajícím na Židech! Ojedinelé vraždy křesťanských dětí rukou Židů se sice stávaly již v ranných dobách, ale od poloviny 12. století se tyto vraždy nápadně opakovaly a vyskytují se až do nejnovější doby natolik, že nemohly na sebe nepřítáhnout pozornost křesťanského lidu. – V mnoha případech jsou k dispozici výsledky důkladného **soudního vyšetřování** a Židé byli často z vraždy dětí skutečně usvědčeni. Tak např. vrchní rabín Joppinus z Lincolnu, který roku 1255 vlákal do svého domu devítiletého chlapce Huga a po ukrutném mučení jej usmrtil; k činu se přiznal a byl popraven. Roku 1287 v Oberweselu na Rýně potkal podobný osud čtrnáctiletého mládence Wenera v domě Žida. Církev jej přiřadila ke svým mučedníkům. V roce 1475 bylo 18 měsíců staré křesťanské dítě jménem Šimon zabito Židy v Trientu; jeho krev byla ještě nalezena v láhvi.¹⁹ Zločin byl soudem velmi svědomitě vyšetřen a židovští vrazi odsouzeni. V důsledku toho byli Židé z města vyhnáni a jejich synagoga přeměněna na kapli, zasvěcenou svatému mučedníku Šimonovi.

Velký rozruch vyvolalo roku 1840 zavraždění **pátera Tomáše v Damašku**. Také zde byli vrahy Židé. Byli vypátráni a před soudem se ke zločinu přiznali; mimo jiné vypověděli: „Velkorabín o několik dní dříve prohlásil, že by se pro nadcházející Velikonoce měla opatřit křesťanská krev.“ – Celý Orient byl přesvědčen o vině těchto

¹⁸ Je historicky prokázáno, že zmíněné pověsti resp. pomluvy šířili hlavně v Římě sami Židé jednak s cílem popudit římskou státní moc proti nenáviděnému křesťanství, jednak k odvrácení podezření ze zabíjení dětí, které jim bylo kladeno za vinu; pozn. editora.

¹⁹ Příběh rituální vraždy na základě soudních spisů, mimořádně zajímavý podrobně popsánymi okolnostmi, vyšel i tiskem.

Židů a očekával jejich potrestání, ale bohatí a vlivní Židé v Evropě u turecké vlády prosadili osvobození zločinců.

Podobný případ se stal roku 1881 v uherském Tisza-Eszláru. Křesťanská dívka Ester Solymsiová byla zavražděna přímo v synagoze. Pachatelé pak byli několika svědky usvědčeni, ale soudní jednání i zde k úžasu celého světa skončilo osvobozením obžalovaných Židů. Lze se domnívat – a asi ne neprávem – že i zde židovské peníze zasáhly do výkonu práva.

V roce 1891 se stalo něco podobného na Korfu. Osmiletá křesťanská dívka, Marie Dessylová, byla nalezena s podříznutým hrdlem a 20 řeznými ranami; tělo bylo zcela bezkrevné. A znovu byli pachateli Židé. Řecká vláda však obžalobu proti vrahům zastavila pod nátlakem zlaté internacionály. Právní cit celého křesťanského lidu byl tím hluboce dotčen a jen vojenská síla zabránila hrozícímu povstání a pobití všech místních Židů.

Nejnovějším případem, který ještě dnes vzrušuje celý svět, je zavraždění pětiletého chlapce v Xantenu. Také jemu bylo proříznuto hrdlo a vysáta krev. Důvodné podezření ukazovalo na Žida Bushhoffa. Zpočátku to vypadalo, že zločin projde bez trestu, protože vyšetřování pravděpodobných vrahů bylo zastaveno. Zatím je otevřené, zda na základě všeobecného pobouření celého Německa vnese obnovené vyšetřování do věci více světla. V každém případě i zde Izrael nepochybně užije celého svého vlivu k ututlání zločinu.²⁰

39. Je ostatně k dispozici bohatý materiál, na jehož základě si nepředpojatý čtenář, seznámený s Talmudem, může sám odpovědět na otázku, zda židovské rituální vraždy existují nebo ne.

Především zde musíme konstatovat **nepopiratelnou skutečnost, že křesťanské děti byly opakovaně Židy zabijeny**. A proč? Zjevně zde nešlo o loupežné vraždy, o vraždy z vlnosti, ani o akty osobní msty... Také nelze mít za to, že by zmíněné hrůzné vraždy byly odvetou za dřívější krvavé pronásledování Židů. Logicky lze tedy uvést pouze **jediný** důvod pro tyto ohavné zločiny: **fanatickou nenávist ke křesťanství**. A odkud se taková nenávist bere? – Mějme pořád na mysli, že Talmud vraždu Nežida nejen dovoluje, ale dokonce přikazuje, ba vydává ji za bohulibý čin, jak Rohling prokázal ve svém „Talmudském Židovi“, sice zuřivě pomlouvaném, ale nikdy argumenty nevyvráceném.

„Nejlepšího z modlářů (křesťanů) zabij,“ říká se v Talmudu – přirozeně jen tehdy, může-li se to stát beztrestně.

A protože Talmud, svatý a neměnný zákoník Židů přikazuje vraždu „modláře“, je vlastně s podivem, že bylo soudně zjištěno relativně málo vražd křesťanských dětí rukou Židů. Lze mít právem za to, že **Židy bylo zavražděno mnohem více křesťanských dětí**, protože zločiny byly spáchány tak rafinovaně a obezřetně, že nikdy nebyly odhaleny.

²⁰ Tato pasáž, napsaná ještě před ukončením procesu, který je ostudnou skvrnou na německém právním systému, se jeho výsledkem zatím jen potvrdila. Proces bude mít ostatně ještě dohru. – Pozn. editora: Farář Deckert se ve svém odhadu nezmýlil: Na zásah již tehdy všemocného Izraele byl obžalovaný Buschhoff v závěru přelíčení před porotním soudem v Kleve (4.-14. července 1892) prohlášen za nevinného a osvobozen, viz Hellmut Schramm v historické studii *Židovská rituální vražda*, Theodor Fritsch Verlag, Berlín 1943; pozn. editora.

Tak např. v polovině třicátých let²¹ byla ve sklepení bývalé vojenské střelnice nalezena mrtvola osmiletého křesťanského chlapce, zabitého podle všech pravidel židovské košerácké porážky; v těle nebyla ani kapka krve! Zabitý byl syn pokladníka. Pečlivé vyšetřování však zůstalo bezvýsledné. Jako už tolikrát, dokázaly se i zde židovské peníze postarat o zametení stop.

Na vraždě je zjevně vinen zákoník Židů, Talmud, nebo přinejmenším spoluviněn, tedy ne pouze jednotliví fanatičtí Židé, kteří se na zločinu bezprostředně podíleli.

Není nápadné, že většina těchto vražd spadá do velikonoční doby? A není rovněž nápadné, že i tato oběť židovského fanatismu byla podle všech pravidel zakošerována a zbavena krve, a že byly dokonce nalezeny i nádoby, v nichž se křesťanská krev uchovávala? Dejme si s tím dohromady procesní spisy blahoslaveného Šimona z Trientu včetně dochovaných výpovědí usvědčených Židů i shodné výpovědi vrahů pátera Tomáše v Damašku: „Velkorabín prohlásil, že by se pro nadcházející Velikonoce měla opatřit křesťanská krev“ – není to závažný důvod k podezření, ba přímo důkaz, že to, co Talmud přikazuje, se skutečně dělo v podobě těchto vražd?

40. Závažnost takových podezření nemůže popřít ani farář Frank, odhodlaný obhájce Židů. O víře, že Židé křesťanské děti k religiózním účelům unášejí a zabíjejí, sám říká, že je do **jisté míry věrohodná**. Přesto hned nato vyslovuje přesvědčení, že proti Židům vznášená výtka z rituální vraždy je **bez důvodná** (!). Nejprve tedy přiznává, že zde jsou vážné důvody k podezření a naprosto se nesnaží je vyvrátit, ale pak vyslovuje opačné přesvědčení! Co však jej k jeho pevnému přisvědčení přivedlo?

Rozmluva s **frankfurtským rabínem** a jeho přísne ujištění, že ani ze židovských věroučných spisů, ani z ústní tradice není o rituální vraždě nic známo. To tedy Frankovi stačilo k odstranění všech závažných pochyb, které v této věci měl. Ale pane faráři, mohl jste snad od rabína očekávat **jinou** odpověď? Mohl jste předpokládat, že by vám nějaký Žid, nebo dokonce rabín, klidně přiznal, že v Talmudu nebo ještě spíše v tajné ústní tradici je vražda křesťana pro rituální účely dovolena ba přímo přikázána? Žádný rozumný člověk nečeká, že by to otevřeně a výslovně stálo ve vykastrovaných exemplářích Talmudu! A takové tajné učení že by měl rabín gójovi vyjevit, navíc tak horlivému obhájci Židovstva? Rabín jej přece **přísežně ujistil**, že o rituální vraždě nic neví. Nakolik si cením židovské přísahy gójovi, to jsem řekl již výše a nepotřebuji se zde opakovat. Dokonce i slavnostní přísaha talmudského Žida křesťanovi je považlivá. Ujištění rabína důvěřivému góji je snad spolehlivější? Zde šlo navíc o prohlášení rabína katolickému faráři, který je filosemita; má snad takovému beránkovi zamotat hlavu přiznáním?

Své přesvědčení o neexistenci židovské rituální vraždy opírá Frank rovněž o starou a častokrát již vyvrácenou bajku o zapřísahání židovského konvertity, **katedrálního kazatele dr. Veitha ve Vídni**, který prý měl z kazatelny s krucifixem v ruce slavnostně ujišťovat, že obžaloba Židů kvůli rituální vraždě je chybná a nespravedlivá.

²¹ Rozumí se 19. století; pozn. překl.

To prostě není pravda a bylo to ve „Vídeňských církevních novinách“²² ještě za Veithova života na jeho osobní podnět vyvráceno! Přesto nám Frank znovu servíruje podlou lež Žida Itziga (Hitziga) z jeho Pitavalu na podporu svého přesvědčení o nevině Židů na rituálních vraždách. Pravděpodobně byl kolega Frank sám oklamán, protože se nám nechce věřit, že by takovou lež záměrně vyslovil na mystifikování svých čtenářů; nicméně od něj očekáváme, že zmíněnou lež odvolá. Dr. Sebastian Brunner je ještě žijící svědek, který je nehoráznost zmíněné lži připraven písemně prokázat každému Semitovi i filosemitovi.²³ Vím sice, že požívání krve vůbec je Židům zákonem zakázáno a její přimíchávání do macesového těsta jej dělá „trejfe“,²⁴ ale také vím, že fanatictí Židé za Trajánových časů pili krev svých nepřátel a jedli jejich maso, aniž by to shledávali trejfe. Příliš dobře znám také akta procesu proti Židům v Trientu, než abych se nechal zaslepit takovými frázemi – proto veškerá ujišťování o nevině považuji vzhledem k učení Talmudu i nekontrolovatelnému tajnému učení rabínských škol za naprosto nevěrohodná. A je nakonec lhostejné, zda Židé užívají křesťanskou krev pro své velikonoční chleby nebo k jiným pověřivým účelům.

41. Jsem tedy osobně přesvědčen, že u Židů rituální vraždy skutečně byly a nejspíš ještě jsou a že fanatictí Židé odebranou křesťanskou krev užívají k rituálním účelům. A jsem také přesvědčen, že se tyto ohavné excesy židovského fanatismu zakládají na Talmudu.

Tím přirozeně není řečeno, že každý jednotlivý Žid nese osobně vinu na rituálních vraždách, že všichni Židé o tomto hrozném tajném učení vědí a že každý Žid je pija-vice v doslovném významu toho slova. Jak to vyžadují již samotné okolnosti, je tajemství rituální vraždy jistě věcí jen nemnohých. Když mluvíme o židovských rituálních vraždách, je tím pouze řečeno, že Talmud, neměnný božský zákoník Židů s jeho tajnými ústními tradicemi nese vinu na těchto odporných zločinech, a proto i **Židovstvu** – dokud na Talmudu lpí – musí být kladena na nich alespoň **spolovina** a ne pouze jednotlivým, konkrétním vrahům!

Úsilí, které vysoké židovské finance spolu s celou židovskou tiskovou smečkou vynakládají na ututlávání rituálních vražd a dokonce i usvědčené vrahy chrání před zaslouženým trestem, je podle mého názoru **důkazem**, že se Židovstvo v tomto ohledu necítí být zcela bez viny, protože jinak by takové zločince nechránilo, nýbrž by je přenechalo zaslouženému osudu!

Farář Frank může navzdory všem ostatním učeným i neučeným křesťanům dál věřit v nevinu Židů na rituální vraždě, což je možná svědectvím jeho dobromyslnosti, ale láska k pravdě i křesťanskému lidu se tím neukazuje.

42. Od emancipace Židů, za jejíž myšlenku „děkujeme“ francouzské revoluci, i od revoluce 1848 se Židé postupně pevně zahníždili ve všech evropských státech (neuplynulo tedy ani půl století) a ve všech těchto zemích, obdařených Židy, je křesťanský národ ve viditelném úpadku, zatímco bohatství i vliv Židů ve všech oblastech veřejného života stále rostou. Myšlenka židovské emancipace byla jistě pěkná

²² V originále „Wiener Kirchenzeitung“; pozn., překl.

²³ Bližší informace o případu kanovníka Veitha viz v knize Ch. Loge, *Existují židovské rituální vraždy?* (kapitola „Primas Czernoch a kanovník Veith“). Nebyl by důvod zde věc vůbec zmiňovat, kdyby tato lež nebyla židovskou stranou dodnes tvrdohlavě opakována; pozn. editora.

²⁴ Opak „košer“, tedy jídlo nebo věc nečistá, Židům zapovězená; pozn. překl.

a šlechtná. Ačkoli mnozí prozíraví muži své doby před ní varovali, přesto se ostatní pro ni v ušlechtilém nadšení dali získat. Podle liberálních názorů si mají být všichni lidé bez rozdílu rovni a vedle státu existuje jen masa rovnoprávných státních občanů. Židé byli dědičnými uživateli této nové moudrosti a využili ji ke svému prospěchu. Vždyť dnes se již rozpadly všechny tradiční společenské svazky a samozřejmě zůstal pouze velký a pevný židovský spolek. Židé tedy byli emancipováni a podle ústavy dostali stejná politická práva jako domácí obyvatelstvo. Všeobecně se tedy dál horuje o rovnosti, volnosti a bratrství.

43. V čem byl důvod, že emancipace Židů přinesla křesťanskému lidu tak **neblahé plody**? V neznalosti nebo alespoň v malé znalosti podstaty talmudského Židovstva! V tehdejší nadšení se věřilo, že lze Židy povznést na svou úroveň. Doufalo se, že byť i se neasimilují s domácím obyvatelstvem, budou se mu považovat sami za rovné v právech i povinnostech. **Proti tomu však stálo neměnné učení Talmudu**, s nímž Židovstvo stojí a padá, tedy zásadní učení, že židovský národ je vyvolený, že Židům právem patří celý svět, a že křesťané jako modláři stojí hluboko **pod Židy**, ba vůbec nejsou považováni za lidi, nýbrž za „sémě dobytčí“. Skutečnému zrovnoprávnění Židů s křesťany stálo v cestě neměnné, protože na božských výrociích rabínů spočívající učení Talmudu, že pouze Žid je bližním Žida. Proto také Desatero, které je přece základem každého státu, dostalo pokrivený, Židy nehorázně zvýhodňující výklad. **Křesťané** zde byli již **předem proti Židům v nevýhodě** podle křesťanské zásady, že musejí Židy považovat za své bližní, ale Žid je podle učení Talmudu zproštěn všech povinností bliženecké lásky vůči křesťanům, a pokud ji občas projevuje, pak pouze kvůli pokoji nebo vyhnutí se konfliktu s trestním zákonem.

Naivně důvěřiví křesťané tedy ve svém nadšení pro krásnou myšlenku rovnosti a bratrství, která je svou podstatou opravdu křesťanská, vlastně doufali, že když se Židům přiznají stejná politická práva jako jim, oni upustí od svého dědičného, národně religiózního světového názoru, založeného na Talmudu, že přijmou jejich křesťanské stanovisko a budou křesťany považovat za sobě rovné! To ovšem znamenalo tolik, co od Židů žádat, aby se **vzdali Talmudu**, a to se od nich **žádalo příliš!** To prostě **talmudští Židé nemohli a nemohou, pokud chtějí zůstat Židy!** A právě v nepochopení toho spočíval **osudový omyl**. Emancipace Židů proto byla hrozná politická chyba, která křesťanský lid hluboce poškodila a její náprava bude těžká nebo dokonce již nemožná. Kdyby židovská emancipace domácímu obyvatelstvu prospěla nebo alespoň neuškodila v hospodářském, politickém nebo mravním ohledu, nevznikl by ani antisemitismus a také by nebyl oprávněný. Ale praktické zkušenosti od emancipace Židů nás učí, že až na čestné výjimky nechtějí být s námi na stejné úrovni, nýbrž chtějí **žít z nás, žít z práce našich produktivních stavů**.

44. Protože jsou antisemité přesvědčeni o neslučitelnosti židovského a křesťanského světového názoru a je jim zřejmé, že dokud budou Židé lpět na svém Talmudu, jsou a vzdor naturalizaci i zůstanou cizím národem, který nikdy nesplyne s domácím obyvatelstvem, protože nahlízejí, že Talmud je a zůstane Židům neměnným božským zákoníkem a tudíž pokojné soužití talmudských Židů s křesťany na základě stejných občanských práv je pouze k nesmírné škodě křesťanského lidu, ze všech těchto důvodů antisemité požadují **jen omezení občanských práv Židů zákonnou cestou** bez újmy na jejich všeobecných lidských právech. Veřejné úřady nemají být nadále bez rozdílu pří-

stupné Židům; žádný Žid nemá být soudcem nad křesťany, žádný židovský učitel nemá učit a vychovávat křesťanské děti, atd. Jsou zapotřebí přísné zákony proti lichvě, proto škodlivému vlivu židovského tisku, je třeba použít židovského velkokapitálu k úhradě veřejných dluhů a zlomit definitivně jeho moc. Nejedná se tedy o nějaké **štvaní proti Židům**, nýbrž o **ochranu domácího křesťanského lidu**. Je to pouze křesťanům vnucený boj o vlastní budoucnost, o své hospodářské i mravní dobro.

45. A to že má být **nekřesťanské**? – Potom bychom museli přiznat nedostatek křesťanského smyslu našim předkům, kteří po dlouhou dobu styku se Židy je důkladně znali a odpírali jim stejná politická práva s křesťany, a stejně tak bychom museli označit za nekřesťanskou samotnou katolickou církev, která o „nekřesťanském“ postupu dobře věděla a nikdy proti němu neprotestovala.

Je snad to **nespravedlivé**? – Chránit sebe i křesťanský lid před znásilňováním talmudským Židovstvem přece nemůže být bezprávím; je to naopak právo na sebeobranu. Každý národ má právo zařídit se ve své zemi podle svých představ a potřeb. A co výjimečné zákony? Nepoužili snad sami Židé a jejich poskokové výjimečných zákonů proti katolické církvi i proti jezuitům v podobě zákonů tzv. kulturního boje? Proč by nyní neměli Židé sami ochutnat tohoto ovoce?

Není to však **zpátečnické** vůči moderním zásadám volnosti, rovnosti a bratrství? – Stojíme-li před propastí, je pokrok zjevně nesmyslem ba šílenstvím; zde je jedinou záchranou krok zpět. Pokud se stala chyba, musí se znovu napravit a nesmí se dbát na fráze.

Nebo je to snad **protiústavní**? – Může být. Avšak ústava není neměnitelná jako Talmud, není Božím zákonem. Je do jisté míry vždy změnitelná a musí být změněna, pokud to vyžaduje dobro lidu. Pánové let 1848 a 1867 nebyli neomylní a Židé se svými poskoky byli vždy připraveni škrtnout paragrafy, pokud se jednalo o nenáviděné „kněžoury“. Když je tedy sami Židé ústavní cestou zbavili jejich občanských práv a podřídili je „cizineckému zákonu“, nemohou si na totéž stěžovat. Avšak pro křesťanský lid i katolickou církev nemohla změna ústavy ve výše naznačeném směru přinést žádnou výhodu, nýbrž výraznou nevýhodu. Křesťanský stát v revolučních letech – jak je nám stále jasnější – před Židovstvem kapituloval; zřekl se svého křesťanství a prohlásil se za bezkonfesní, jen aby mohl Židy uspokojit. Od té doby jsou podle ústavy všechny státní úřady včetně nejvyšších Židům přístupné. Podle naší ústavy může být Žid i ministrem kultury a náboženství, talmudský Žid může být soudcem a přijímat od křesťanů přísahu, Žid může být učitelem křesťanských dětí! Stát chce být bezkonfesijní, ale současně se pasoval na pána církve a přijal proti ní slušnou řádku výjimečných zákonů – jaký to křiklavý rozpor! Dojde-li k zásadní změně, upomene-li se stát znovu na svůj křesťanský charakter a ústavu v tom smyslu pozmění, může to být jen na prospěch křesťanskému lidu i Církvi. Společný postup křesťanů všech konfesí v tomto směru by měl být již dávno samozřejmou povinností. **Emancipace křesťanů** od židovského panství a **remancipace Židů** musí být heslem budoucnosti.

46. Ptám se jen, proč by za těchto poměrů **nesměl být antisemitou** věřící křesťan, katolík? Co by potom měl být? Snad **filosemita** jako farář Frank? Nebo by snad měli katolíci jen nečinně přihlížet spravedlivému boji za dobro křesťanského lidu,

přenechat jej ostatním křesťanským konfesím a jako neutrální pozorovatelé jen chytrácky kritizovat? Rozhodně ne; v tomto nevyhnutelném a nuceném boji nesmí zůstat lhostejným žádný křesťan, který to čestně myslí se svým národem a náboženstvím. Zde je třeba se rozhodnout pro nebo proti křesťanskému lidu i víře!

47. Zbývá nám ještě vyvrátit důležitou výtku. Možná, že **křesťanská láska zakazuje** katolickému křesťanovi být antisemitou.

Křesťanství ovšem zapovídá osobní nenávisť a excesy všeho druhu, ale již jsem výše prokázal, že nenávisť a násilné činy proti Židům naprosto nejsou součástí našeho antisemitismu. Nenávidět blud nebo vážnou chybu a odhalovat je a odstraňovat nám nezakazuje ani křesťanství, ani zdravý rozum; ba přímo to od nás velitelsky vyžadují. Antisemitismus to v zásadě myslí dobře i se Židy, jelikož je obava, že nebude-li zde brzy zákonná pomoc, zoufalý lid si pomůže sám násilnou cestou, jak se to stávalo v dřívějších dobách. Kolik běd je s takovými excesy spojeno; je však otázkou, zda to bude vždy k prospěchu Židů. A takové nebezpečí, hrozící jak křesťanskému lidu, tak i Židům, odvrátit zákonnou cestou plně odpovídá přikázání křesťanské lásky, ba bylo by nejen zbabělé, ale dokonce bezcitné vůči Židům zavírat oči před hrozícím nebezpečím a složit ruce do klína.

48. Kromě řečených **interních důvodů** proti antisemitismu uvádí farář Frank i **externí**. Opakovaně poukazuje na **příklad Krista a jeho apoštolů**, na **papeže a biskupy**, kteří podle něj měli být filosemity. Podíváme-li se na věc blíže, najdeme i zde pravý opak.

49. Je pravda, že **Kristus**, náš Pán, **miloval svůj lid**, tehdejší židovský národ. Prokázal mu početná dobrodíní, přál si jeho obrácení a oplakával jeho smutný osud. To nám katolíkům a zvláště katolickému kněžstvu ukládá svůj vlastní národ, z jehož středu jsme vyšli a jehož dobré i zlé s ním sdílíme, milovat tak, jako Kristus miloval svůj národ a podle svých sil usilovat nejen o jeho duchovní, ale i pozemské dobro a chránit jej před protiprávními útoky z jakékoli strany, tedy i tehdy, je-li národ napadán a ohrožován Židy!

Není zásluhou židovského národa, že z něj vzešel Spasitel, jak se nám snaží namluvit farář Frank, nýbrž Boží úrdek a milost! Ani Talmud neví nic o takové zásluze, nýbrž označuje našeho Spasitele takovými slovy, která se křesťan zdráhá opakovat. – Tedy právě proto, že náš Spasitel byl podle lidské přirozenosti Žid, nemají křesťané zapotřebí nechat se z pouhé lásky a vděčnosti od Židů utiskovat.

Zajisté, že Spasitel miloval svůj národ, ale také víme, že byl **farizeji** nepopsatelně nenáviděn a pronásledován, a že právě oni byli nejvlastnější příčinou Jeho ukřižování. Z Písma svatého však také víme, že tentýž božský Spasitel navzdory své lásce k židovskému národu používal proti svým nepřátelům velice ostrých výrazů, že jim stavěl před oči jejich chyby a bludy, že pranýřoval jejich scestné myšlenky o pozemské mesiánské říši i povyšování se nad Nežidy, a také že káral jejich pokrytectví, bezcitnost, nesnášenlivost a špinavou ziskuchtivost, kterou dokonce vlastnoručně v chrámu potrestal a vyhnal.

Víme toho ještě víc. Víme, že **současné talmudské Židovstvo je dědicem farizejské školy z Kristových časů**, z níž převzalo nejen její nemravné religiózní zásady, ale také **fanatickou nenávisť ke Kristu**. Je-li tedy věřící katolík v tomto smyslu antisemi-

tu, jedná jen v Kristově duchu. Nebojuje proti kdysi vyvolenému božimu národu, nýbrž proti **zkorumpovanému farizejství**, které nese vinu za neštěstí tohoto národa.

Odhalovat bludy Talmudu a varovat křesťanský lid před talmudským Židovstvem není proviněním proti Kristovu učení a příkladu, ba naopak to odpovídá jak Jeho učení, tak i Jeho příkladu.

50. Je projevem velikosti a šlechtnosti, že se Kristus umírající ještě modlil za **ne-přátele**, kteří se mu i v okamžiku smrti posmívali. Ale dělat něco takového není přece zakázáno ani křesťanskému antisemitovi. Cítí-li k tomu v srdci potřebu, může se modlit i za Židy, kteří jej okrádají, jak mu to přikazuje láska k nepřátelům, a potká-li někdy skutečně potřebného Žida, může mu pomoci. Současně s tím však může a má podle svých sil bránit škodlivému vlivu Židovstva a přidat se k těm, kteří boj proti společnému nepříteli již s takovou odvahou a obětavostí zahájili. Modlit se za Židy! To přece dělá také katolická církev, ale jen jednou v roce na Velký pátek, a tehdy se modlí „pro perfide Judaeis“, tedy za **proradné Židy!**

51. To samé jako o Kristově příkladu lze říci i o příkladu apoštolů, na něž farář Frank poukazuje. Také apoštol národů **Pavel** miloval svůj národ a rád by jej učinil účastným na požehnání křesťanství.²⁵ Při svých apoštolských misiích se vždy nejdříve obracel na židovské obce daného města, kde hlásal evangelium. Ale jeho slova narážela na tvrdošijnost farizejství, které dobře znal, protože byl sám v jeho škole vychován. Ze Skutků víme, že právě tento apoštol byl farizeji nejvíc nenáviděn a pronásledován jako odpadlík, i jak se spikli k jeho usmrcení. Složili slavnostní slib, že jej zabijí, a věřili, že jeho zavražděním prokáží Bohu službu. Vzdor své lásce k vlastnímu národu se však apoštol neostýchal tyto Židy označit za „nepřátele Boha“. Stěžoval si, že jejich srdce jsou zatvrzelá a oči zaslepené, a že jim pravda křesťanství zůstává skrytá. Jak nás zmíněné Skutky učí, odhaloval před soudem jejich lsti a triky, a nešel-li ve svém boji proti židovství dál, pak to můžeme připsat k dobru jeho původu; vždyť to byl on, kdo svou energií očistil křesťanství od židovských ceremonií. Nikdo nebodá rád do vlastního těla. Ani **židovským konvertitům** nemáme za zlé, **zůstanou-li stranou** otevřeného boje proti talmudskému Židovstvu. Pokud to však myslí s křesťanstvím upřímně, nesmějí se přidat k **židovskému vojsku** ani jako prostí vojáci, ani jako velitelé, a tím méně jako polní duchovní.

52. Nemá nás však od antisemitismu odradit postoj **papežů a biskupů** katolické církve?

Je nesporně pravda, že se papežové a biskupové v časech pronásledování snažili Židy chránit před excesy a násilnostmi a že zakazovali jejich násilné obracení, protože i tak zůstávalo bezvýsledné. Domnívám se, že v tom jim dá za pravdu každý antisemita, ba každý lidumil. Pokud někteří jednotliví papeži nechtěli uvěřit na židovskou rituální vraždu, byl to jejich osobní názor; nejspíš neznali dobře Talmud ani tajné židovské učení, a tak hrozné zločiny prostě považovali za nemožné. Také nechtěli opačnými výroky ještě posilovat i tak silné pobouření křesťanských národů a naopak je spíše mírnit; což byl nepochybně šlechtný úmysl. Přesto

²⁵ Učinit Židy účastnými na křesťanství, jako to činil svatý Pavel, to je pravá křesťanská láska k Židům, a ne nekritický obdiv a úcta k nevěřícímu talmudskému Židovstvu, jak to svým zmateným ovečkám vtluoká do hlavy zrádná pokoncilní hierarchie; pozn. editora.

však šlo pouze o jejich osobní názor a ne o úřední učitelské rozhodnutí. Je to zřejmé již jen z toho, že jiní papeži schvalovali nebo přinejmenším dovolovali uctívání Židy zavražděných dětí jako mučedníků. To přece předpokládá přesvědčení řečených papežů, že tyto děti byly zabity fanatickými Židy z nenávisti ke křesťanství, nehledě už k tomu, že některé rituální vraždy a zvláště zavraždění blahoslaveného Šimona z Trientu byly i ze strany Církve co nejpodrobněji přezkoumány a vyšetřeny. Dále ochrana pronásledovaných Židů papeži a biskupy katolické církve nezacházela. Ba naopak se v mnoha případech prokázali jako správní antisemité.

Tak například velký muž svého století, **svatý papež Řehoř VII.**,²⁶ krále Alfonse VII. Aragonského vážně napomínal, „aby své poddané nenechával utiskovat a odírat Židy“. A arcibiskup **Bernhard z Toleda** prosil krále, aby „nedával Židům privilegia ke škodě křesťanů“. Proti příznivcům Židů z řad světských panovníků navíc často vystupovali biskupové i synody.

Papež Inocenc III.²⁷ sice zakázal nutit Židy k přijetí křesťanství, ale současně nařídil vykázat je do příslušných mezí; nesměli zastávat veřejné úřady a neměli brát lichvářské úroky. (Chtějí snad současní antisemité něco jiného než papež?)

Když se papež **Pius IX.** na počátku svého pontifikátu stavěl k Židům přátelsky, dalo se to připsat jeho šlechetnému, dobře míněnému svobodnému smýšlení.²⁸ Římští Židé se mu za to ostatně odvděčili po svém; po dobytí města právě oni nejvíc tupili a pomlouvali papežskou vládu. Nicméně i tento papež přísně prosazoval v Římě starý církevní zákon nenechávat křesťanské dívky sloužit u Židů. Bylo i to antisemitské?

Současný, slavně panující papež **Lev XIII.**, jak výslovně Frank ujišťuje, měl sice podle zpráv tisku (tedy nepotvrzeně) telegrafovat katolickému duchovenstvu na Korfu příkaz „uklidňovat křesťanský lid a snažit se jej odvrátit od násilností vůči Židům kvůli vraždě Marie Dessylové“. A to má být důkazem jeho filosemitismu? Jako by antisemité kázali excesy proti Židům a naopak je nepovažovali za škodlivé věci. Naproti tomu tentýž papež, když byl biskupem v Perugii, se **snažil chránit křesťany před lichvářským vykořisťováním Židy obnovením záložny**. V tom se tedy ukázal jako „praktický antisemita“, označíme-li věc pravým jménem. A není snad jeho skvělá encyklika o sociální otázce v zásadě zaměřena především proti zneužívání a přesile velkokapitálu, který je z největší části v rukou Židů? Zde se k praxi ještě druzí teorie.

53. Dále je zde dokonce Frankovo tvrzení, že prý **rakouští biskupové** varovali před antisemitismem! Avšak společný pastýřský list, který zde má být zjevně míněn, varuje jen před národnostní a rasovou nenávistí; židovským tiskem byl samozřejmě zneužit ve Frankově smyslu, ale naprosto neprávem. Tímto vyzývám Frankovy kolegy, aby mi jmenovali ty rakouské biskupy, kteří se veřejně vyslovili proti antisemitismu nebo jsou známí jako filosemité.

²⁶ Občanským jménem Hildebrand (1073-1085); pozn. překl.

²⁷ Občanským jménem Lotharius Conti (1198-1216); pozn. překl.

²⁸ È un Ebreo (je to Žid), měl o něm říci kardinál Consalvi. My však považujeme výrok proslulého státníka spíše za výraz jeho nelibosti nad nápadným zvýhodňováním Židů šlechetným papežem, než za důkaz tvrzení některých lidí, že Pius IX. je potomkem Židů, i když hodně vzdáleným.

54. Věřím, že jsem zde zmínil všechny argumenty, které farář a zemský poslanec dr. Friedrich Frank uvedl ve své brožuře s cílem **odvrátit** od antisemitismu věřící katolíky a zvláště katolické kněžstvo. Líčí antisemitismus jako **hrozné strašidlo**, jako by byl identický s násilným vyháněním Židů, olupováním, s nenávisí vůči nim a pronásledováním jejich víry; proti takovému přízraku tedy Frank bojuje. My jsme však již viděli, že antisemitismus sleduje šlechetnější cíle, plně slučitelné s křesťanskou vírou i křesťanskou láskou. Také jeho odkaz na Krista, apoštoly, papeže a biskupy je naprosto nemístný.

Vzdor své zálibě v Židovstvu mu proto farář Frank vlastně svou brožurou prokázal špatnou službu. Jen jí vyvolal důkladné vyvrácení, a navíc je jeho způsob vyjadřování velmi osobitý. Co na jedné stránce tvrdí, na druhé sám zpochybňuje, takže musí u čtenáře vyvolat dojem, že sám autor pořádně neví, co by měl říci. Výtisk řečené brožury, který se mi poprvé dostal do ruky, obsahoval na konci roztřesenou rukou starého vídeňského faráře psanou nelichotivou poznámku: **popletená hloupost!** Pan farář Frank by udělal lépe, kdyby byl zůstal u vydávání svých povznášejících náboženských knih. Ostatně myslím, že jsme se zde bavorským filosemitou již zabývali dost dlouho.

55. Po všem výše řečeném o semitismu i antisemitismu se ještě jednou ptám:

Může být věřící křesťan antisemitou?

S plným přesvědčením odpovídám **Ano!** A pevně doufám, že mi vážený čtenář dá za pravdu.

Věřící křesťan může být antisemitou. Nebrání mu v tom ani jeho křesťanská víra, ani bliženecká láska, kterou od něj křesťanství vyžaduje; ba právě naopak **láska ke křesťanství a k Církvi, láska k vlastnímu národu**, ohrožovanému a utlačovanému talmudským Židovstvem, **od něj naléhavě vyžaduje** přidat se k nadcházejícímu boji proti nadvládě Židovstva a stát se **křesťanským antisemitou**, který se řídí podstatou antisemitismu bez újmy na zásadách křesťanství.

Ano, věřící katolík se může a má plně přimknout ke křesťansko-sociálním antisemitům; je to jeho povinností tváří v tvář rychle sílícímu nebezpečí pro křesťanský lid.

56. A **katolický kněz**? Může a má se toho i on účastnit? Jistě, proč ne? Neplatí snad pro něj tytéž důvody jako pro katolického laika, a to dokonce ještě ve větší míře? Ne-připadá mu důležitá úloha tam, kde se jedná o poučování lidu o nebezpečí, které mu hrozí? Má se vystavit výtce, že je němý pes, zatímco vlci řádí v jeho ovčíně? Je-li katolický klérus prodchnut láskou ke svému lidu a staví se po bok mužům, bojujícím za jeho dobro, aniž by čekal na pozdě vydaný povel, jak se tomu ve válčených časech někdy stává, získá si tím velkou zásluhu nejen o svůj lid, ale také o svou Církev. **Filosemitský klérus** by byl v tomto boji **zradou** národa i Církve; jeho ne-utralita **zbabělostí** a ostudou.

57. Nebo máme snad my, katoličtí kněží, **povinnost vděčnosti** Židovstvu, která by nám boj s ním znesnadnila? Právě naopak! Když byl v časech hospodářského rozmachu jeden stav posmíván, urážen a vláčen blátem, byl to právě duchovní stav. Zvláště my, katoličtí kněží, jsme byli bulvárním tiskem vlastnímu lidu líčení jako hodni jen opovržení a nenávisi. Ještě dnes trpíme důsledky tak ničemného jednání, a přestože se karta pomalu obrací, tisková židovská smečka by nás napadala jako dříve, kdyby u lidu nacházela tolik ochotného sluchu jako tehdy.

A oni opravdu jednají nerozumně. Kdybychom my postupovali podle jejich talmudské zásady „oko za oko, zub za zub“, a kdybychom užívali kazatelny a školy jako užívají oni tisku, vedlo by se jim špatně! Toho se ovšem od nás katolických duchovních nemusejí obávat; nejsme talmudští Židé a nenecháváme se vést pomstychtivostí, i když je často lidskému srdci blízká. Ale na druhou stranu nemohou Židé v nadcházejícím boji očekávat od katolických kněží žádné zvláštní ohledy. Co nás v něm vede a bude vést, je láska ke svému národu i jasné poznání, jak by to s ním i s křesťanstvím dopadlo, kdyby talmudské Židovstvo zůstalo konečným vítězem v boji, který nám byl vnucen.

Může tedy být **katolický kněz antisemitou**?

S naprostým přesvědčením odpovídám: **Ano, může a má jím být**, a pokud ještě není, **měl by se a musí se jím stát**.

* * *